

Allan K. Hansen

Fri og Forvandlet

**FEF Aalborg
Postboks 8024
9220 Aalborg Øst**

info@fef-aalborg.dk
www.akh-gospel.dk
www.fef-aalborg.dk

En hjertelig tak til mine døtre, Susanne Kragelund Hansen og Maria Lura for deres hjælp i forbindelse med bogens tilblivelse.

Ligeledes en stor tak til min hustru, Ingerlise, for hendes trofaste deltagelse i vor fælles tjeneste, som danner grundlag for de tanker, jeg her ønsker at dele med jer alle.

Tak til vennerne i Fri Evangelisk Forsamling i Aalborg og alle de øvrige menigheder, som har vist mig tillid og givet mig frihed til at forkynde Ordet om Korset og Guds nåde, så manges liv er blevet forvandlet.

Men allermest tak til vor Herre Jesus Kristus, som ved sin kærlighed og nåde har holdt mig oppe og ladet mig forkynde evangeliet i disse mange år.

Allan K. Hansen

INDHOLD

Indledning	side 4
En åndelig lov	side 5
En forvandlende lov	side 7
Livets Ånds lov	side 10
Det nye liv	side 13
Flere regler = flere overtrædelser	side 15
Det nedgravede talent	side 17
Formaningens nødvendighed	side 20
Formaning er ikke lov	side 22
Behov for undervisning	side 25
Kristus vort liv	side 27
Hvad ville Jesus have gjort	side 29
Frihed fra loven	side 31
Ikke frihed for kødet	side 35
Frihed fra kødet	side 37
Kun frihed kan skabe frihed	side 40
Kultur og tradition	side 42
Forvandlet til det samme billede	side 45
Sauls forvandling	side 47
Zakæus bliver fovandlet	side 51
Peter møder Jesus igen	side 53
Forvandlet mens du tjener Gud	side 57
Josef's forvandling	side 61
Forvandlet mens du overgiver dig	side 63
Bliv ved med at se ind i frihedens lov	side 65
Trælkvinden og hustruen	side 67
Du er inde i en proces	side 69
En uforanderlig kærlighed	side 71
Hvad skal jeg gøre?	side 73

INDLEDNING

Da Gud for nogle år siden begyndte at åbne min forståelse for korset og nådens funktion i både vort liv og vor tjeneste, havde jeg ingen anelse om, hvor vidt det skulle føre, eller hvilken betydning det skulle få for mit eget liv og min personlige tjeneste for Herren.

Dette budskab har – om noget – skabt reaktioner, som jeg aldrig havde tænkt på. Men jeg vælger at dvæle ved de positive ting: mange har fået en større tryghed i frelsen, en stærkere hvile i Kristus, en øget inspiration til at tjene ham og en ny kraft til at leve et helligt liv.

Resten af oplevelserne i kølvandet på ordet om korset er ikke værd at bruge tid og kræfter på. Vi skal ikke se os tilbage – bortset fra at tænke på Herrens velgerninger – men ile fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender.

Denne bog, håber jeg, bliver medvirkende til at åbne de troendes øjne for den herlighed, vi har i Kristus i kraft af vor tillid til det fuldbragte værk på korset. Heri findes den frigørende kraft, som kan gøre os til lykkelige og sejrende kristne.

Frihedens fuldkomne lov er fuld af sprængkraft til at sætte os fri fra det kødelige og skabe en åndelig vækst i vore liv.

EN ÅNDELIG LOV

Jakob 1

v22 Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv. v23 Den, der er ordets hører, men ikke dets gører, ligner en, som betragter sit eget ansigt i et spejl: v24 Han betragter nok sig selv, men går bort og har straks glemt, hvordan han så ud. v25 **Men den, der (skuer ind i) fordyber sig i frihedens fuldkomne lov og bliver ved dermed** og ikke er en glemsom hører, men en gerningens gører, han skal være salig ved det, han gør.

En lov kan være to ting: en nedskrevet lov, som man må efterleve for ikke at blive ramt af den straf, som loven udmåler. Dette er tilfældet med de love, vi har i det sekulariserede (verdslige) samfund, f.eks. færdselsloven, skatteloven, straffeloven osv. Og i den bibelske sammenhæng har vi Moseloven og andre gammeltestamentlige love.

På den anden side har vi nogle naturlove, som betegner en reaktion under givne forhold, f.eks. tyngdeloven og den aerodynamiske lov m.v. (se beskrivelsen under "Livets Ånds lov").

Frihedens fuldkomne lov hører under den kategori, jeg vil betegne som "de åndelige naturlove". Den har intet med lovbud og krav at gøre, men fortæller os, hvad der sker, når Åndens frihed fungerer og forvandler mennesker til lighed med Kristus.

Med denne bog ønsker jeg at illustrere forskellen mellem at leve under lovens bud og krav (her mener jeg både Moseloven og menneskeskabte love og regler) og at leve efter frihedens fuldkomne lov, som er den eneste, der har en Gud-given kraft til forvandling og sejr.

Ligesom Gud i den naturlige verden er ophavsmanden til tyngdeloven m.fl., så er han også den, som ligger bag frihedens fuldkomne lov. Derfor kan den hverken ændres eller afskaffes. Den fungerer ubetinget for dem, som vælger at følge den.

Mange mener, vi må gøre noget, for at Gud kan velsigne og hjælpe os. Det er delvist rigtigt, men fungerer anderledes end lovgerninger (det vil sige gerninger, som vi mener, vi må gøre som en forudsætning for, at Gud vil acceptere os)

Jeg kommer tilbage til udtrykket ” at gøre” i sidste kapitel. Det handler nemlig om noget andet end det, mange umiddelbart tænker på. Det drejer sig om at tro og holde fokus på Guds nåde. Jesus sagde jo: Dette er Guds gerning, at I tror på ham, han har udsendt (Jesus Kristus).

EN FORVANDLENDE LOV

2. Korinter 3

v12 Et sådant håb har vi og går derfor åbent til værks v13 og gør ikke som Moses, der lagde et slør over sit ansigt, for at Israels børn ikke skulle se, at det, der forsvandt, hørte op. v14 Dog forhærdedes deres tanker, for indtil den dag i dag bliver det samme slør ved med at ligge over oplæsningen af den gamle pagt uden at tages bort, for det fjernes først i Kristus. v15 ja, lige til i dag ligger der et slør over deres hjerte, når Moses læses op. v16 »Men hver gang én vender om til Herren, tages sløret bort« v17 – »Herren« er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed. v18 Og **alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles** efter det billede, vi skuer, **fra herlighed til herlighed**, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er.

De fleste love, som indebærer bud og krav, bygger på frygt for at overtræde loven. Den frygt fører som regel til det modsatte af lovens hensigt, nemlig overtrædelse og nederlag, fordi kraften i disse love drager os mod synden. ”Syndens kraft er loven” (1. Korinter 15,56)

Paulus skriver jo, da han lærte loven at kende, æggede det ham til at overtræde den. Det, som er forbudt, bliver jo oftest det mest spændende at gøre. Tænk på Adam og Eva i Edens have, da det lykkedes for slangen at vende deres opmærksomhed bort fra Guds godhed og over på den eneste lov, som fandtes i haven: I må ikke spise af kundskabens træ. Vi drages mod det, vi advares imod, fordi vort fokus rettes mod den forbudne frugt.

Desuden er denne frygt lammende og ødelæggende for vort forhold til Gud, da det ikke vil bygge på kærlighed, men

truslen om straf. Disse love indebærer mistillid og afstand. Vi er ængstelige for at nærme os Gud, specielt når vi har handlet forkert. Selv om det er netop i sådanne situationer, vi trænger allermost til at søge hans hjælp og støtte.

Anderledes er det med frihedens fuldkomne lov. Den bygger på Guds tillid til, at den iboende Kristus (han bor ved troen i vore hjerter) har magt til at forvandle os ved Helligånden, uden anstrengelser fra vores side.

Den fører os nærmere til Gud og er baseret på et inderligt kærlighedsforhold, hvor det ikke er lovens bogstav, men Guds kærlighed, der sætter grænserne for, hvorledes vi lever og tror. Gud er ikke interesseret, i at vort forhold til ham skal bygge på frygt, for da bliver det yderst vanskeligt at glæde sig over Guds nærvær. Ingen trives jo i nærheden af én, man frygter for. Hvis det i stedet er en gensidig kærlighed med fortrolighed og respekt, da glæder vi os over hans nærvær, fordi det vil bringe velsignelse og nåde.

Sand gudsfrygt betyder ikke, at vi er bange for Gud, men har respekt for ham, som et barn for sin far.

Guds frihed, formidlet ved Helligånden, vil altid forvandle vore liv, så vi bliver mere ligedannet med Kristus i sind, tanke, ord og handling. Det er ikke en frihed for kødets lyster (den syndige menneskenatur), men en frihed til at tjene Gud endnu bedre end før.

Jesus sagde: Helligånden skal lære jer om alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt (Johs. 14,26)

Han skal vejlede jer til hele sandheden:

Sandheden om os - at vi er svage og skrøbelige i os selv.

Sandheden om Kristus - at vi er stærke i ham på grund af vores tro på hans værk på korset.

Sandheden i Ordet - klarhed over Guds vilje med vore liv.

Han skal tage af mit og give til jer (Johs. 16,13-14).

Helligånden tager af Kristi liv og formidler det til os, så vi kan leve til hans ære. - Han formidler resultatet af sejren på korset, så vi kan sejre over synden.

Frihedens fuldkomne lov til forvandling fungerer, når vi lader Helligånden fylde os, lede os og lære os. Som én sagde: Da jeg blev frelst, var der egentlig ingen, der behøvede at fortælle mig, hvad jeg skulle og ikke skulle. Helligånden viste mig det og hjalp mig med at gøre det.

Det betyder ikke, at vi kan undvære belæring og undervisning, som jeg også kommer tilbage til senere. Men det viser, at det ikke er lov, men nåde, der gør forskellen i vore liv.

Helligånden leder os aldrig uden om Ordet, men omsætter i stedet Kristi ord til et praktisk liv i vores daglige vandring med Herren. Han indplanter Kristi sind i os og tilskynder os at leve det ud.

Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet (Romerne 5,5)

Helligånden forvandler os, uden at vi med selvskabt møjle forsøger at leve op til nogle bud og krav. Den eneste betingelse er, at vi udelukkende sætter vor lid til det, Jesus gjorde på korset, og at vi aldrig bygger vor tro på noget, vi kan (eller skal) præstere.

LIVETS ÅNDS LOV

”Livets Ånds lov har i Kristus frigjort mig fra syndens og dødens lov” (Romerne 8,2).

”I Kristus” betyder resultatet af det, han gjorde på korset. Det bliver mig til del af nåde ved tro, både frelsen, helliggørelsen og alle andre velsignelser, Gud har tiltænkt os. Intet af det, Gud skænker, erhverves ved gerninger eller overholdelse af lovbud og krav. På samme måde som jeg bliver frelst ved Guds nåde udelukkende ved at tro på Jesus og hans stedfortrædende død på korset, på samme måde bliver jeg både retfærdiggjort, helliggjort og forløst.

Først bliver jeg tilregnet Kristi retfærdighed og hellighed. Derefter begynder denne retfærdighed og hellighed at virke i mig og igennem mig. Kristus er min ressource, hans liv er min kraftkilde. Resultatet bliver helliggørelse i såvel stilling som i praktisk livsførelse. Det ene vil uvilkårligt lede til det andet, selv om processen med den praktiske helliggørelse foregår hele livet igennem.

Forståelsen af, at jeg allerede ved tro er placeret i Kristus og fuldt ud accepteret af Gud, giver mig både en hvile og et overskud til at leve det liv, han har kaldet mig til.

Hvis jeg stadig kæmper med at tro, at jeg i Kristus er anset for både retfærdig og hellig, bliver det vanskeligt at få det til at fungere rent praktisk.

Når jeg derimod forstår, at jeg ”i Kristus” allerede er placeret i den himmelske verden (Efeserne 2,6), kan jeg ikke tvivle på, at jeg er lige så fuldt godtaget af Gud, som hans elskede Søn er det.

Har Gud godtaget Kristus - og hvem tvivler på det - hvordan skulle han så kunne andet end godtage dig og mig, som har taget imod Kristus og uden fortjeneste har fået del i hans uudsigelige gave. Ja, Gud har selv placeret os i Kristus

og dermed tilkendegivet, at vi er hans arvinger og Kristi medarvinger. ”Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulle han kunne gøre andet end at skænke os alle ting med ham” (Romerne 8,32).

Paulus omtaler det som noget, der er sket: Livets Ånds lov **har** i Kristus **frigjort mig**. Det skete, da Jesus sejrede på korset, da blev der udråbt frihed for alle syndens fanger, og hvem som ville, kunne fra den stund frit tage imod Guds gave af nåde ved tro - altså Guds nåde og vor tro.

Syndens og dødens lov siger, at synden fører til død. Den kom ind i verden ved Adams fald og bragte døden med sig. Ikke således, at menneskene øjeblikkeligt døde fysisk, men der startede en proces i deres liv, som medførte, at deres legemer gradvist gik til grunde. Jo længere menneskeslægten lever i synden, jo værre bliver den degenerering, som finder sted. Man synker dybere og dybere ned i synd, jo nærmere vi kommer afslutningen af nådens tids-husholdning, som kulminerer med Jesus genkomst. Derfor bør det heller ikke komme som noget chok, at det moralske forfald i verden bliver større og større, og at hadet, volden og selvisheden tiltager med mere og mere uhyggelige tragedier som følge.

Syndens og dødens lov er som tyngdeloven: den trækker kun nedad. Hvis du springer ud fra vinduet på 2. etage i et hus, går det ikke opad for dig, men nedad. Og du har ingen kraft i dig selv til at ændre på den kendsgerning. Du kan allerhøjest bevæge dig på samme plan, hvis du er på det nederste niveau.

Men Livets Ånds lov kan opveje syndens og dødens lov, ja, den har allerede gjort det ”i Kristus” og har virkning for dem, som er i ham, og er retfærdiggjort ved troen på ham. Livets Ånds lov er som den aerodynamiske lov, der opvejer

tyngdeloven. Hvordan kan et stort fly på mangfoldige tons, lastet med både passagerer, bagage og varer, ophæve tyngdeloven og løfte sig fra jorden? Jo, den kraft, som udløses af brændstoffet i flyet, giver det en sådan fart, at det letter fra jorden. Piloten trækker i håndtaget, som løfter flyets ”næse”., en enkelt handling gør forskellen. Det er simpelthen umuligt at holde flyet tilbage, tyngdeloven må give efter for den aerodynamiske lov.

På samme måde findes der en kraft, som udløses ved Livets Ånds lov. Helligånden løfter dig op over alt det, du aldrig ved egen kraft kunne overvinde. Du ”trækker i håndtaget” ved i tro at slippe Helligånden løs i dit liv. Det vil sige, at du gør som sangforfatteren:

Hold da op med selv at ville og af nåde tag imod, -
som du er dig overgiv.

Hele værket har han fuldbragt - og i kraft af Jesu
blod - får du overflod af liv.

Han vil fylde dig, så det skal flyde over –
nu han kalder kom til mig –
jeg vil rigt velsigne dig –
Han vil fylde dig, så det skal flyde over –
med sin Helligånd og kraft.

Livets Ånds lov siger, at Helligånden gør alt det for dig, i dig og igennem dig, som du aldrig selv kan få til. Eneste betingelse: Du sætter udelukkende din lid til, at Jesus lever i dig som en følge af din tro på den sejr, han vandt på korset.

Som Paulus udtrykker det: Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig.

Kast dig ud på Guds nådes dyb, strømmen bærer fortsat. Du holdes oppe af en naglemærket hånd.

DET NYE LIV PÅ GRUND AF KORSET

Når vi taler om resultatet af det, Jesu gjorde på korset som forudsætningen for alt åndeligt liv, sejr, frihed og velsignelse, er det vigtigt at vide følgende:

På korset døde han for os, og vi døde med ham. Derfor skal vi regne os som døde fra synden og levende for Gud (Romerne 6,11). Vi blev begravet med ham ved dåben til døden (Kristi død). Først bliver vi delagtige i det gennem omvendelse og tro (som bør efterfølges af en åbenlys handling ved dåb i vand, et symbol på det, vi allerede har indtaget i tro). Vi opstod med ham, fordi vi var i ham, da Gud oprejste ham fra de døde.

Resultatet bliver, at vi vandrer i (lever) et helt nyt liv ifølge Romerne 6,3-5. Lige som hans død var vor død, hans begravelse og opstandelse var vores, så bliver det nye liv "Kristus i os". Det vil sige, hans tilstedeværelse ved Helligånden i vore liv gør os i stand til at leve til Guds ære.

Forudsætningen er, at vi ikke sætter vores lid til vore evner, kræfter eller viljestyrke, men stoler på, at den iboende Kristus ved sin nåde og kraft virker i os og igennem os.

Da bliver vi ét med Paulus i hans erklæring i Galaterne 2,20: "Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig, og det liv, jeg nu lever i kødet (legemet), det lever i i troen på Guds Søn (eller: på Guds Søns tro), som elskede mig og gav sig selv for mig".

Ordet om Korset handler om, at jeg er færdig med at forsøge selv (død med Kristus) og overlader det til Kristus at leve sit liv igennem mig og fremme hans karakter i mig (oprejst med Kristus).

Så får Gud æren for alt det, som lykkes i mit liv, og dér, hvor jeg ikke lykkes, begynder han om igen, indtil han

vinder skikkelse i mig (Jeremias 18 og Galaterne 4,19).

Det er vigtigt at forstå, at det ikke er et spørgsmål om følelser, men om tro på vores delagtighed i det, han gjorde, der gør forskellen. Tro, at Gud indregnede dig i Kristi lidelse, død, begravelse og opstandelse. Tro, at du på samme måde er tilregnet alle de goder, Jesus vandt ved sin sejr på korset.

FLERE REGLER = FLERE OVERTRÆDELSER

Det er indlysende, at mange kristne har vanskeligt ved at forstå, at lovbud og regler fører til det modsatte af det, man håber. I stedet for at fjerne os fra synden, bliver vi draget imod den (læs mit hæfte ”Lovens kraft og nådens kraft”). Jeg hører ofte folk sige: ”For at få mere helliggørelse, må vi fortælle mere klart og tydeligt, hvad man må og hvad man ikke må - hvad man skal gøre, og hvad man absolut ikke skal gøre – vi må have noget mere disciplin indført i menigheden - det er nødvendigt med flere love og regler”. Det eneste, man opnår ved dette, er frustration over, at det ikke virker, og at man om og om igen må erkende, at man lider nederlag.

Igen må vi minde om den chokerende kendsgerning, Paulus afslører for korintermenigheden: ”Syndens kraft er loven” (1. Korinter 15,56). Lov(en) er ikke bare magtesløs, når det drejer sig om at hjælpe den troende til et sejrende liv. Den fører faktisk til det modsatte, nemlig overtrædelser og mere synd’.

Den disciplin, vi behøver, skabes af Kristi kærlighed, ikke af loven, men af nåden.

Hvis helliggørelse bliver et spørgsmål om at tage sig sammen og anstrenge sig lidt mere for at gøre det rigtige, så har man ikke fattet lovens magtesløshed overfor syndens kraft. Man har heller ikke erkendt, at Israels folk under den gamle pagt trods flere ihærdige forsøg (i hvert fald for manges vedkommende) kun nåede at konkludere: vi magter ikke at efterleve loven, og vore overtrædelser skrider til himmelen. Vi gør det onde, vi ikke vil, og gør ikke det gode, vi gerne vil.

Loven *) er god, men det er mennesket ikke, og loven kan ikke hjælpe mennesket til at blive bedre, den udstiller os jo

blot som skrøbelige og hjælpeløse individer, der er fanget i syndens magt.

Det var aldrig hensigten med loven, at den skulle føre til retfærdighed og hellighed, dens funktion var at afsløre synden og vise mennesket, hvor stor en synder, han egentlig var.

Loven **) er god, men livet bliver aldrig godt under loven. Loven er god, men den kan ikke gøre dig god. Loven er fuldkommen, men du bliver aldrig fuldkommen af loven. Overholdelse af loven forudsætter stor viljestyrke og fasthed i din karakter, ja, det kræver faktisk mere af dig, end du er i stand til at opfylde. Jo mere du forsøger, jo værre bliver det. Det er som at synke ned i kviksand. Du synker hurtigere, jo mere du kæmper for at komme op.

”Synden skal ikke have herredømme over jer, I er jo ikke under lov, men under nåde” (Romerne 6,14). Lad det synke ind i dit sind, så du bliver enig med Paulus: Ikke mere lov, men mere nåde. Ikke mere anstrengelse, men mere modtagelse.

*) Når loven nævnes i bestemt form, er der tale om Moseloven. Men når den omtales i ubestemt form (lov) er der tale om enhver form for lov. Det græske ord for lov ”nomos” bruges i det nye testamente om stort set alle love. Og det er ”nomos” Paulus bruger i Romerne 6,14. Det vil sige, at vi ikke er under nogen form for lov, der indeholder krav og bud. Den slags love fremkalder synd (”Syndens kraft er loven”, 1. Korinter 15,56), mens Guds sande nåde virker sejr over synd, altså livsforvandling.

**) Moseloven blev givet til jøderne, ikke til den nytestamentlige menighed. Vi bliver frelst ”af nåde ved tro - uden lovgerninger (Ap. Gern. 13,39 og Efeserne 2,8-9).

DET NEDGRAVEDE TALENT

Mattæus 25: ”v14 Det er som med en mand, der skulle rejse til udlandet og kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue; v15 én gav han fem talenter, en anden to og en tredje én, enhver efter hans evne; så rejste han. v16 Den, der havde fået de fem talenter, gik straks hen og handlede med dem og tjente fem til. v17 Ligeledes tjente han med de to talenter to til. v18 Men den, der havde fået én talent, gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge.

v19 Lang tid efter kommer disse tjeneres herre tilbage og gør regnskab med dem. v20 Den, der havde fået de fem talenter, kom og lagde andre fem talenter på bordet og sagde: Herre, du betroede mig fem talenter; se, jeg har tjent fem talenter til. v21 Hans herre sagde til ham: Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde! v22 Også han med de to talenter kom og sagde: Herre, du betroede mig to talenter; se, jeg har tjent to talenter til. v23 Hans herre sagde til ham: Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!

v24 Så kom også han, som havde fået den ene talent, og han sagde: Herre, jeg kender dig som en hård mand, der høster, hvor du ikke har sået, og samler, hvor du ikke har spredt, v25 og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden. Se, her har du, hvad dit er. v26 Men hans herre sagde til ham: Du dårlige og dovne tjener! Du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke har sået, og samler, hvor jeg ikke har spredt. v27 Så burde du have betroet mine penge til vekselererne, så jeg havde fået mit igen med rente, når jeg kom tilbage”.

Den samlede lignelse skal ikke tages som et udtryk for

frelsen, som er af nåde ved tro. Denne lignelse ender med, at tjeneren bliver kastet ud i mørket på grund af det, han ikke havde gjort ordentligt. Du mister ikke frelsen, fordi dit liv ikke lykkes, som du havde håbet på.

I virkeligheden taler Jesus her ikke om den nye pagt, men der er forskellige elementer i denne lignelse, som er udtryk for principper, der kan anvendes til at illustrere, hvor vigtigt det, at vi har den rette forståelse af, hvordan Herren er.

Årsagen til, at tjeneren med den ene talent gik hen og gravede den ned, var, at han havde en forestilling om, at hans herre var hård og krævende. Han var ganske enkelt grebet af frygt for at gøre noget galt, og så fik han ikke gjort noget i det hele taget.

Nogle kristne bliver grebet af et sandt arbejdsraseri, fordi de mener, Gud kræver det af dem. Andre bliver så lammet af frygten for Guds straf, så de ikke får udrettet noget. Begge dele er lige fejlbehæftet, fordi det er et resultat af manglende forståelse af nåden, som er grundlaget for frihedens lov.

Læg mærke til, at herren betror dem nogle talenter, men udsteder ingen lov, påbud eller krav. Tanken er, at det, de gør, skal udspringe af fri vilje og lyst til at gøre deres herre glad. Frihedens lov skal inspirere og lede dem til at gøre det rigtige og forvalte de betroede talenter på bedste måde.

De to tjenere, som havde forstået frihedens fuldkomne lov, fik rigt udbytte ud af det, de var blevet betroet, og deres herre havde stor glæde og gavn af deres liv og tjeneste.

Han, derimod hvis tanke var styret af frygt for straf, fik hverken glæde eller udbytte ud af sit talent.

En forkert opfattelse af Gud fører til panikagtige handlinger. Hvis du er bange for Gud og hele tiden lever

med truslen om straf hængende over dit hoved, får du et dårligt forhold til ham. Du har ikke megen lyst til at være sammen med én, som du tror bare venter på en chance for at straffe dig. Og du føler ingen trang til at tjene en sådan herre og mester.

Hvis du bliver fastholdt i dette fejl billede af Gud, vil du aldrig have en dag, hvor du af hjertet kan glæde dig over frelsen, og hvis du gør noget for ham, er det ikke af kærlighed, men af frygt for repressalier, hvis du ikke gør det godt nok.

Du, som er en kristen, skal være klar over, at Gud elsker dig, at han er din far, og han ønsker du skal have et inderligt og varmt forhold til ham. Han venter ikke på at straffe dig, men han venter på en anledning til at velsigne dig og fortælle dig, hvor meget du betyder for ham.

Når du har forstået dette, vil du ikke i det hele taget være interesseret i at grave dit talent ned, men bruge det til at ære ham, som elsker dig langt mere, end du kan gøre dig fortjent til. Du ønsker at glæde ham, og du får et helt andet motiv til at tjene ham.

Frygt har med straf at gøre, men den fuldkomne kærlighed driver frygten bort. Den, som frygter, er ikke blevet fuldkommen i kærligheden (1. Johannes 4,18).

Alt, hvad I tager jer for, gør det alt sammen af hjertet som for Herren og ikke for mennesker (Kolossenserne 3,23)

Gud ønsker, at alt hvad du gør for ham, skal udspringe af kærlighed til ham, som elskede dig først. Som Paulus skrev: Kristi kærlighed tvinger os (2. Korinter 5,14). Han vil, du skal tjene ham af et (fri)villigt hjerte, fordi du ikke kan lade være med at gøre dit bedste for ham, som gav det bedste, han havde (Jesus), for dig.

FORMANINGENS NØDVENDIGHED

Efeserbrevet er et mægtigt eksempel på Guds princip: nåde og sandhed.

De tre første kapitler handler om, hvad vi har i Kristus som følge af, at vi har taget imod frelsen ved tro. Her skriver Paulus om, at vi skal få hjertes oplyste øjne, så vi kan se, hvor rig på herlighed hans arv er i (blandt) de hellige.

Derefter skriver han i kapitel 4: Så formaner da jeg, den fangne i Herren, jer til at vandre det kald værdigt, hvor med I blev kaldet.

Som jeg vil komme tilbage til, er det vigtigt at forstå, hvad formaning indeholder, men også hvor betydningsfuldt og nødvendigt det er, at formaningen ikke udelades.

Formaningens hensigt er at vise os vort ansvar og vore muligheder samt det mønsterbillede, Gud altid har af en kristen persons liv og vandring.

Hensigten er ikke at lægge et tungt åg på den troende, som han ikke magter at bære eller indføre en lov, som virker det modsatte af det, den kræver. Formaningen er flersidig, som jeg belyser i næste kapitel. Den er nødvendig, fordi den viser os Guds ønsker for vore liv, så vi bedre kan herliggøre ham og ære hans navn med den måde, vi lever på.

Formaningen er nødvendig, både fordi vi så ofte glemmer det, vi har hørt, og vi trænger til at blive mindet om noget, vi egentlig véd i forvejen. Den har betydning, eftersom den viser os de mål, Gud har for vores personlige liv og udvikling. Måske har vi ikke taget alting så nøje, som vi burde. Og vi har måske ikke indset de risici, som vi står overfor, hvis vi ikke helt fatter den alvor, som også følger med livet i Kristus.

Derfor opfordres vi til at tage vare på formaningen, så vi ikke påfører os selv og vore omgivelser unødvendige problemer og hindringer. Det handler egentlig om Guds opdragelse af sine børn, som han altid behandler ud fra kærlighedens princip.

FORMANING ER IKKE LOV

Vi nævner igen Efeserne kapitel 4,1: Så formaner da jeg den fangne i Herren, jer til at vandre det kald værdigt, hvor med I blev kaldet.

Her fører apostlen ikke menigheden tilbage til loven, men formaner dem på baggrund af nåden.

Alt det, de har i Kristus (det, han vandt til dem på korset) er ressourcen til at leve helligt.

Samtidigt er det værd at nævne, at det ord, vi bruger for ”formaning” - på græsk ”parakaleo” også kan betyde opmuntring, trøst, invitation og et kald til at komme nærmere. Så der ligger på ingen måde noget negativt i ordet, snarere en opfordring til at leve for Gud på grund af hans store kærlighed til os. En forståelse af, hvilke muligheder der findes for skrøbelige mennesker til at leve til Guds ære og vor næste til gavn.

Kolossenserbrevet er stort set opbygget efter samme princip: de to første kapitler taler om, hvad Kristus har gjort for os på korset og vigtigheden af at regne med det fuldbragte værk og ikke bygge på menneskelige ressourcer. Derefter formaner menigheden til at være løst fra det jordiske og vandre i kærlighed og hellighed. Ordet om korset og det vi ejer i Kristus, som en følge af frelsen, bliver den ressource, som hjælper os at leve til Guds behag.

Kun gennem forståelsen af forsoningen på korset er vi i stand til at leve et liv til Guds ære.

Formaninger er nødvendige, fordi vi både er glemsomme og skrøbelige, men hvis formaning ikke bygger på kraften i Guds nåde og korset, vil det være spildte kræfter at formane. For ingen af os har de nødvendige ressourcer i os selv til at efterleve formaning.

Formaningen er ment som en kærlig korrektion eller en opfordring/opmuntring til at forsætte med hellig livsførelse, men den må altid pege på korset og nåden som det eneste middel til at gøre, hvad formaningen tilsiger. Ellers ender man under en eller anden form for lov, som altid vil give det modsatte resultat.

Husk: syndens kraft er loven (1. Korinter 15,56).

Når Gud formaner og opdrager os, sker det altid ved, at han drager os ind til sig og samtidig fortæller os, hvordan han vil hjælpe os til at få livet til at fungere bedre, til glæde for os og til ære for Gud.

Gud er ikke nedladende, når han formaner os, det vil sige: han lader os ikke være nede. Når han opdrager os, ”drager han os op”. Han viser os nåde og kærlighed som grunden til opdragelsen.

Gud støder dig aldrig fra sig, når han formaner dig. Og han kunne aldrig finde på at forlade dig, når tingene ikke lykkes. Tværtimod vil han hjælpe dig med at korrigere kursen, fordi han så får endnu større ære af dit liv. Hvis han forlader dig, hvem skal så hjælpe dig med at leve det liv i hverdagen, som han har kaldet dig til?

Husk hans formanende ord samt store løfte i Hebræerne 13,5: Hold jeres færd fri for kærlighed til penge; nøjes med det, I har. Han har jo selv sagt: ”Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig!”.

Igen: formaningen er knyttet til hans løfte om vedvarende nåde og konstante tilstedeværelse. Det er forståelsen af hans trofasthed, som skal hjælpe os til at sejre over verden. Fordi han ikke vil forlade os, behøver vi ikke at bekymre os om morgendagen og dens udfordringer. Hans kærlighed og omsorg vil hjælpe os til ikke at få kærlighed til den nærværende verden, men kærlighed til ham, som elskede os så højt, at han gav sig selv hen for os.

Som Romerne 8,32 siger: ”Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulle han kunne andet end at skænke os alt med ham”?

BEHOV FOR UNDERVISNING

Der er desværre kristne, som ikke forstår, at undervisning er en væsentlig del af forudsætningen for åndelige vækst. De mener til og med at have Skriftens opbakning, idet de citerer apostlen Johannes, som skriver i sit første brev kap.2,v27 ”Og den salvelse, som I fik af ham, bliver i jer, og I har ikke nødvendig, at nogen lærer jer; men hvad hans salvelse lærer jer om alt, er også sandt og ikke løgn; bliv altså i det, som den har lært jer”. Det har nogle udlagt som: Vi behøver ikke undervisning fra andre kristne, Helligånden lærer os alt.

Hvis betydningen er, at Helligånden underviser hver enkelt personligt, og at vi ikke behøver noget andet menneske til at belære os, hvorfor har Gud da sat blandt andet lærere i menigheden? (Efeserne 4,11). ”Han gav os nogle som apostle, profeter, evangelister, hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til enhed i troen, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde”.

Ordet i 1. Johannes hentyder til, at Helligånden vil hjælpe, så ingen lærer jer noget forkert, som det var tilfældet i galater-menighederne. Der er ikke tale om at ignorere undervisningen, men belæringen må bygge på nåden og ikke på krav og bud (forbud/påbud).

Der bliver ingen vækst, modenhed eller stabilitet uden åndsinspireret undervisning i Guds Ord. De, som ikke forstår dette, vil før eller senere løbe ind i problemer, som risikerer at vælte dem omkuld.

Husk, at djævelens fristende udfald mod Jesus med løsrevne uddrag fra Skriften blev mødt af Jesu ord ”der står atter skrevet” (Mattæus 4,1-11).

Hvis man ikke véd, hvad der står skrevet, kan det få katastrofale følger, specielt for dem, der er vældigt aktive i udbredelsen af evangeliet og bevæger sig ind på fjendens domæne. Vor modstander sidder ikke tilbagelænet med armene over kors, men slår tilbage, hvor det gør mest ondt. Er man da uforberedt, kan man gå fra sejr til nederlag på et kort øjeblik.

Helligånden hjælper os, når vi sætter vor lid til Kristus og ikke til os selv. Undervisningen om dette er livsnødvendig. Dette er budskabet, Paulus kalder ”Ordet om Korset”.

Denne bog er undervisning i, hvordan du kan blive forvandlet og leve i en konstant forvandling. Den er skrevet med det formål at hjælpe troende til et stabilt kristenliv med fokus på troens ophavsmand og fuldender, Jesus Kristus.

KRISTUS VORT LIV

Kolossenserne 2,20-3,4:

Kap. 2 v20 Når I med Kristus er døde fra verdens magter, hvorfor underkaster I jer så påbud, som om I levede i verden (uden for samfundet med Gud): v21 Tag ikke, smag ikke, rør ikke! v22 – alt sammen noget, der skal bruges og forgå – det er kun menneskers påbud og lære. v23 Det går for at være visdom med selvvalgt gudsdyrkelse, falsk ydmyghed og skånselsløshed mod legemet, men det har ikke nogen værdi, det tjener kun til kødelig tilfredsstillelse – kap 3 v1 Når I nu er oprejst med Kristus, så søg det, som er i himlen, dér hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. v2 Tænk på det, som er i himlen, og ikke på det jordiske. v3 I er jo døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. v4 Når **Kristus, jeres liv**, bliver åbenbaret, da skal også I blive åbenbaret sammen med ham i herlighed.

Hvis Kristus er vort liv, må det være passende at spørge: Behøver han nogle regler, forbud eller påbud for at få det til at fungere? – Svaret er indlysende: et stort NEJ!

Så siger du måske: Men jeg behøver nogle regler! – Har du ikke forstået, at du (som er født på ny) er død med Kristus, som Paulus skriver, og den, som er død fra synden, har ikke brug for lovbud og krav. Eller mener du, at du i egen kraft kan få livet til at fungere bedre, end Kristus kan? Og han vil ikke hjælpe dig til noget, som du kan tage ære for.

Du er jo også oprejst med Kristus for at vandre et helt nyt liv, Kristus-livet (Kristus lever i dig og igennem dig)

Jeg stiller sagen lidt på spidsen for at gøre det klart, at den iboende Kristus både kan og vil leve sit liv igennem dig til Guds ære. Du vil aldrig få det til at virke på grundlag af dine ressourcer eller din viljestyrke.

Hvis du bygger dit kristenliv på lovbud og regler, er det udtryk for mistillid til den Frelser, der bor ved troen i dit

hjerter. Du siger faktisk, at du i kraft af lovgerninger kan leve mere helligt, end du kan i kraft af den iboende Kristus.

Med lovgerninger mener jeg ting, du gør som en forudsætning for, at Gud skal acceptere dig. Jeg tænker på gerninger, som bygger på dine anstrengelser og menneskelige præstationer. Altså gerninger, som på en måde viser, at du i dig selv har styrke nok til at leve det liv, Gud har kaldet os til.

Der findes ingen lov, som i sig selv har kraft til at sejre over synden. I virkeligheden har loven modsat virkning: den fremkalder synd og overtrædelser (læs mit hæfte "Lovens kraft og nådens kraft"). Den absolut eneste måde, du kan leve til Guds velbehag, er ved, at Kristus lever i dig. Tillad mig endnu en gang at minde om Paulus' ord: Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig, og det liv, jeg nu lever i kødet (legemet), det lever jeg i troen på Guds Søn (eller: på Guds Søns tro), som elskede mig og gav sig selv for mig (Galaterne 2,20-21).

Kristus som vort liv skal ikke bare blive åbenbaret den dag, han kommer for at hente os til sin himmelske herlighed, hvor vi skal blive ham lige, fordi vi skal overklædes med et herlighedslegeme.

Men allerede i dette liv skal det åbenbares (ved at Helligånden kaster lys over det), at vort liv er Kristus, og at det er ham, som skal gøre det i os og igennem os, som vi aldrig vil kunne magte selv i egen kraft.

Det må først åbenbares for os, at det er Kristus i os, som er håbet om herlighed både i dette liv og i det kommende. Derefter må det åbenbares igennem os, at Kristus bor ved troen i vore hjerter, så vore liv bliver et vidnesbyrd om ham, den store og herlige Frelser.

HVAD VILLE JESUS HAVE GJORT

Det var en overgang meget populært med det engelske udtryk: "What would Jesus do"? forkortet til WWJD (Hvad ville Jesus gøre). Meningen var, at den kristne i enhver situation skulle forsøge at agere eller reagere, som man - med henvisning til Skriften - mener, Jesus gjorde, da han vandrede her nede.

Jesus skulle altså være vort eksempel til efterfølgelse, og ifølge de amerikanske ophavsmænd til dette motto, skal vi bestræbe os for at tænke efter og anstrenge os for at følge hans eksempel.

Det lyder jo umiddelbart fascinerende, gudfrygtigt og bibelsk, men i virkeligheden forholder det sig stik modsat. Først og fremmest fordi det bygger på vore ressourcer, evner og kræfter - og ikke på Kristus og korset.

For mange synes det mærkeligt, at vort ønske om at gøre som Jesus ikke stemmer overens med Guds vilje. Men problemet er, at det knytter sig til, hvad VI skal gøre, mens Gud kun er tilfreds med det, JESUS har gjort (og vil gøre i os og igennem os).

Jesus er meget mere end vort eksempel eller vort forbillede, han er vort liv, og det er hans liv igennem os, der fungerer i overensstemmelse med Guds vilje.

Vi er jo døde med ham, og vi bygger ikke længere på noget af det, vi kan præstere eller skabe. Vi er oprejst med ham, for at han skal leve sit liv i os. Det bliver naturligt for os at leve gudfrygtigt og retskaffent, uden at det koster en masse anstrengelser fra vor side.

Alt, hvad vi præsterer, ender med at give ære til os og fremstille os som bedre end andre, hvilket indebærer, at vi ikke roser os udelukkende af Kristi kors.

Det er nemlig ikke en kopi af Kristi gerninger, som er Paulus' ros, men det værk, Kristus udførte på korset og derefter gav apostlen del i.

”Det være langt fra mig at rose mig at noget andet end vor Herres Jesus Kristi kors, ved hvilket verden er korsfæstet for mig og jeg (korsfæstet) for verden” (Galaterne 6,14).

Paulus omtaler her den praktiske helliggørelse, der sker som en proces i vore liv på baggrund af det, Jesus gjorde for os på korset, og som nu ved Helligånden er indplantet i vort indre for derfra at påvirke hele vort liv.

FRIHED FRA LOVEN

Galaterne 4 v28 Men I, brødre, er børn i kraft af et løfte, ligesom Isak. V29 Men ligesom han, der var født efter naturens orden, dengang forfulgte ham, der var født efter Åndens orden, sådan også nu. v30 Men hvad siger Skriften? »Jag denne trælkvind og hendes søn bort, for trælkvindens søn skal ikke arve sammen med den frie kvindes søn.« v31 Så er vi ikke børn af trælkvinden, brødre, men af den frie kvinde.

Galaterne 5,1: Til den frihed har Kristus befriet os. Stå derfor fast, og lad jer ikke atter tvinge under trælleåg!

Apostlen reagerede meget skarpt over for lovished, fordi den skaber en stolthed og arrogance, som er en direkte fjende af nåden, der fremkaldes af ydmyghed. ”Gud står den stolte imod, men den ydmyge giver han nåde (Jakob 4,6).

Abraham fik en søn med trælkvinden Hagar, fordi han og hustruen Sara næsten havde mistet håbet om, at Sara skulle kunne undfange. Men senere, da alt menneskeligt håb var ude, gav Gud både Abraham og Sara en så stærk fornyelse og foryngelse, at de blev forældre til Isak, den søn, som Gud længe forinden havde lovet dem.

Så voksede trælkvindens søn, Ismael og og hustruens søn, Isak op sammen en periode, indtil problemerne blev store og uoverskuelige.

Trælkvindens søn, Ismael, var i sagens natur meget ældre og stærkere end den lille Isak og fandt behag i at skabe problemer for ham. Denne Ismael bruges som et billede på resultatet af lovgerninger: han er vel søn af Abraham, men ikke efter Guds løfte og hans vilje, men et produkt af Sara's og Abraham's trang til at ”hjælpe” Gud, så Abraham endelig kunne få en søn.

Loven og menneskelige anstrengelser følges pænt ad og giver en falsk tryghed om, at man er blevet belønnet for at leve efter loven (Abraham følte sig velsignet over at have fået Ismael med trælkvinden og ønskede, at denne søn måtte leve for Guds åsyn).

Paulus siger, at ligesom det ikke var Guds plan, at Ismael skulle blive arvingen, på samme måde er loven ikke et udtryk for Guds primære vilje, men en parentes på vejen mod Guds opfyldelse af løftet om nåde og retfærdighed ved tro på Kristus og det, han skulle gøre på korset.

Ismael (og hans moder Hagar) måtte drives ud for ikke at ødelægge Isak's fremtid. Den, som vil have loven og nåden til at eksistere sammen, bliver årsag til unødvendige konflikter i sit eget og andres liv. Isak var søn efter løftet; et resultat af, at Guds kraft opvejede den menneskelige skrøbelighed og var årsagen til, at Abraham og Sara blev forældre, da det for længst menneskeligt set var umuligt.

Isak og Ismael kan aldrig fungere under samme tag (det ser vi også på etniske plan i Mellemøsten i dag). Det, som er kommet af nåde ved tro og det, loven har produceret, kan ikke eksistere fredeligt side om side. Det er ikke velbehageligt eller acceptabelt for Gud, at vi blander nåden med lov under nogen som helst form, som det også fremgår af det efterfølgende.

Romerne 7, ”v1 Ved I ikke, brødre – jeg taler jo til mennesker, der kender loven – at loven kun er herre over et menneske, så længe det lever? v2 En gift kvinde er ved lov bundet til sin mand, så længe han lever; men dør han, er hun løst fra den lov, der bandt hende til ham. v3 Hun vil altså stå som ægteskabsbryder, hvis hun bliver en andens, mens hendes mand er i live; men dør han, er hun fri fra loven, så at hun ikke er ægteskabsbryder ved at blive en

andens.

v4 Så er også I, mine brødre, gjort døde for loven ved Kristi legeme, for at I skal tilhøre en anden, ham, der er opstået fra de døde, for at vi skal bære frugt for Gud. v5 For dengang vi var i kødet, var de syndige lidenskaber, som loven kalder frem, virksomme i vore lemmer, så at vi bar frugt til døden. v6 Men nu er vi **løst fra loven** og er døde fra det, vi før var fanget i, så at vi er **tjenere i Åndens nye liv**, og ikke i bogstavens gamle tjeneste” (citat slut).

Paulus understreger, at det netop er loven (med budene og kravene) som fremkalder syndige ting i os og fra os. Men ved Kristi legeme – altså gennem hans fysiske lidelse og død på korset – er vi sat fri fra loven, ved at vi er døde fra den. Loven eksisterer altså stadig, men den har ingen indflydelse på den, som tror på det faktum, at vi er døde med Kristus og oprejst med ham. Vi er frigjorte til at tjene i Åndens nye liv: det er altså ikke vort liv længere, men Kristi liv i os ved Helligåndens kraft.

Før var vi fanget i synden - nu er vi frie til at gøre Guds vilje, som Helligånden fremkalder i vore liv. Ligesom vi før – ved loven – blev bundet til at gøre det, der førte død med sig, bliver vi nu ved Ånden drevet til at tjene Gud og bære frugt for Himlen.

Drivkraften må ligesom for Paulus blive kærligheden (som aldrig kan forceres frem, men opstår, når de rette betingelser er til stede). ”Kristi kærlighed tvinger mig” (2. Korinter 5,14). Det, han har gjort for mig, bliver så stort, at jeg ikke kan lade være med at tjene ham.

Det må aldrig være dårlig samvittighed, som får dig til at gøre noget for Gud. For den dårlige samvittighed er forårsaget af din manglede tro på, at Gud har tilgivet dig fuldstændigt og udslettet din fortid totalt. En sådan

indstilling bedrøver Gud, fordi den er udtryk for mistillid til hans nåde.

Loven skaber en dårlig samvittighed, og den dårlige samvittighed fører til flere lovgerninger. Det er en ond cirkel, en negativ spiral, som forårsager en endeløs række af nederlag og dårlige oplevelser.

Du er fri fra loven, ved at Kristus på dine vegne opfyldte dens krav til punkt og prikke, både når det gjaldt hellig livsførelse til fuldkommenhed og straffen for alle os, som havde overtrådt budene.

Jesus opfyldte loven for dig og på vegne af hele menneskeheden. Gud er tilfreds med det. Er du?

IKKE FRIHED FOR KØDET

Galaterne 5: v13 Brødre, I blev kaldet til frihed. Brug blot ikke friheden som et påskud for (frihed til) kødet, men tjen hinanden i kærlighed. v14 For hele loven er opfyldt i det ene ord: »Du skal elske din næste som dig selv.«

Frihedens fuldkomne lov er netop fuldkommen, fordi den behandler kødet, som det skal behandles: der skal gå død over kødet, det skal korsfæstes. Vores stilling i Kristus er, at vi allerede er korsfæstede og døde fra synden, ja endnu mere: vi er oprejst med ham til et helt nyt liv.

Ved at tro dette og hvile tillidsfuldt i det, oplever vi også at vores tilstand (praksis) dag for dag nærmer sig stillingen, så det praktiske hverdagsliv som kristen bliver mere identisk med det, vi allerede har indtaget i tro.

Det er kærligheden, som fremkalder længslen efter ikke at leve for sig selv, og det er kærligheden (åbenbaret gennem Kristi kors) som giver mig kraften til at sejre over lysten til at leve, som det passer mig. Jeg vil være noget for andre i stedet for at leve mig selv til behag. Jeg ønsker at gøre det, der gavner min næste og ikke bare tage hensyn til mig selv. Kærlighedens lov (som er indeholdt i frihedens fuldkomne lov) har en kraft i sig, som Moseloven ikke har. Den sprænger grænser, som afholder mig fra at gøre Guds vilje, og den sætter grænser for, hvad jeg bør tillade mig.

Paulus siger i 1. Korinter 8,13: ”Derfor, hvis mad bringer min broder til fald, vil jeg aldrig i evighed spise kød for ikke at bringe min broder til fald”.

Broderkærligheden fik denne store apostel til ikke at bruge sin frihed til at gøre, hvad han selv havde lyst til. Han går faktisk endnu længere end loven med sin indstilling om ikke at leve sig selv til behag. Måtte det være en tankevækker for dem, som hellere vil have loven end nåden.

Det var ikke synd at spise kød, men kærlighedens lov satte grænser for Paulus, så han hele tiden var opmærksom på ikke at støde an, men vandre således, at han kunne vinde des flere for evangeliets sag. Han tænkte ikke på at nyde livets goder, men redde nogle for Himlen og bevare de skrøbelige fra at falde. Han var påpasselig med sit liv og sit vidnesbyrd, så tjenesten ikke kom i vanry.

Kærlighedens lov er ikke en lov i gammeltestamentligt forstand med truslen om straf hængende over os. Den bringer velsignelse til den, som handler efter den (elsker sin næste som sig selv) og ære til Gud. Og vi går glip af en velsignelse, når vore motiver er selviske.

”Når vi var ude af os selv, var det **for Guds skyld**; når vi var besindige, var det **for jeres skyld**” (2. Korinter 5,13).
Altid drejer det sig om, hvad der er bedst for Guds rige og for menighederne, ikke for Paulus selv. Nåden og korset havde bragt ham dertil, hvor det ikke bare var en talemåde, når han sagde: ”det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig” (Galaterne 2,20).

Frihedens fuldkomne lov har til hensigt at sætte mig fri fra alt det, der har mig selv som centrum og få mig til at gøre det, der bringer Kristus og min næste i fokus. Modsat loven, som sætter fokus på, hvad jeg kan, og hvad jeg skal.

Loven bygger på, at vi skulle have en kraft i os selv (kødet), som kan besejre det kødelige. Men kød (menneskelige tilbøjeligheder) kan ikke overvindes med menneskelig (kødets) vilje. Der må Ånd til for at sejre over kødet. Vi behøver denne sejr, og Helligånden vil hjælpe os med det i samme grad, som vi holder fokus på Kristus og udelukkende regner med den sejr, han vandt på korset.

FRIHED FRA KØDET

Galaterne 5,22-24: ”Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse. Alt dette er loven ikke imod! De, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne”.

Målet er, at vi skal blive mere og mere færdige med os selv (fri fra at være selvoptaget) og færdige med at regne med os selv (som om vi formår noget til vores retfærdiggørelse og helliggørelse)

Frihed fra kødet opnås kun gennem forståelsen af, at jeg er død med Kristus, begravet med ham og oprejst med ham for at leve et helt nyt liv (Romerne 6,11)

Tro og tillid til det fuldbragte værk på korset er det eneste, som giver mig sejr over de kødelige tendenser. Helligånden vil ikke hjælpe mig på noget andet grundlag, og i mig selv er der ingen ressourcer til at udføre det, som er nødvendigt.

Kød (kødets gerninger) kan ikke besejres med kød (menneskelige anstrengelser). Denne frihed fås udelukkende ved i tro at tilegne sig den sejr, der blev vundet på korset. Kødet er ikke bare alle de negative og onde ting, vi tænker, eller siger og gør (altså ting, vi skammer os over, eller burde gøre det). Kødet er også alle vore menneskelige ressourcer, anstrengelser, viljestyrke, ambitioner (ting, som vi ofte er stolte af).

Vi må blive løste fra såvel de onde ting, der kan præge os og skade os selv og vore omgivelser, som fra alt det, der handler om, hvad vi magter og kan gennem opbydelse af vores egne kraftanstrengelser. Ingen af delene bringer Gud ære, derfor er selv de ”gode” ting dårlige i Guds øjne, fordi det fremkalder menneskelig ære.

Mange kristne er (med god grund) fokuseret på aflæggelse af alt det, som besmitter os: umoralske ting som hor og utugt, løgn, tyveri, vold, misbrug og had. Og der er brug for at formane kristenheden i dag, når det gælder disse ting, for nogle mener desværre, at vi stort set kan leve, som det passer os.

Men det er lige så vigtigt at blive sat fri fra hovmod (universets første synd, som kostede Lucifer – djævelen - hans plads i himlen), stolthed og selviskhed. Disse mere "uskyldige" synder kan føre andre synder med sig og fange dig ind i en labyrint, som er vanskelig at finde ud af.

Hovmod og stolthed er farlige synder, fordi det udelukker den ydmyghed, som fremkalder anger og erkendelse af det, som er gået galt.

Igen vil jeg understrege: Det er den sande forståelse af ordet: "Vi skal regne os selv som døde for synden og levende for Gud", som alene kan løse alle disse problemer. Når du er fri "i Kristus", kan du sejre over kødet i alle dets afskygninger.

Denne frihed erhverves udelukkende ved tro på det, Jesus gjorde på korset. Derfor skal du uafbrudt fokusere på det i tanke og ord.

Hebræerbrevet 12,2-3 giver os løsningen til sejr over synden og kødet: "Men vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender...ja, tænk på ham, som tålte en sådan modsigelse af syndere..." – Hav ham i tanke på alle dine veje, og du vil dagligt modtage kraft og styrke til at holde ud, så det ender med sejr.

KUN FRIHED KAN SKABE FRIHED

”Til frihed har Kristus frigjort jer; lad jer ikke på ny spænde i trældomsåg” (Galaterne 5,1).

De galatiske kristnes forsøg på at blive retfærdige og hellige ved lovgerninger var dømt til at mislykkes. Paulus kalder dem for trælkvindens børn, efter Ismael som Abraham fik med Hagar. De er født af én, som er i trældom og har ingen mulighed for ad den vej at få del i den frigørende og forvandlende kraft, som evangeliet skænker. Resultatet bliver mere trældom og flere nederlag.

Apostlen siger: I blev frigjort til at leve i frihed. Kristus har skænket jer den frihed af nåde ved tro, for at I skal leve i denne frihed og ved den blive forvandlet til mere og mere lighed med Kristus.

Loven skaber trældom, fordi den bygger på tvang. Den skaber frygt, fordi dens konsekvens er straf. Den skaber uvished, fordi du aldrig ved, om du har gjort nok til at gøre Guds tilfreds. Den skaber selvished, fordi den får fokus rettet på dig i stedet for på Kristus.

Kun når du bliver fri fra dig (selv), kan der blive en frihed for dig. Det vil sige, du må blive færdig med at regne med dig selv på alle områder og færdig med at satse på egne ressourcer som et middel til at opnå det, du længes efter i dit åndelige liv. Først når du holder op med at forsøge ved egne anstrengelser at leve helligt, rent og gudfrygtigt, kan Helligånden tage over og gøre sin vidunderlige gerning i dig.

Alt det, vi tvinges til at gøre, indebærer frygt, som lammer og trælbander. Derfor vil Gud, at vi skal elske ham af hjertet, tjene ham af hjertet og følge ham af hjertet. Kun vor frivillige overgivelse tilfredsstillter Gud. Og kun når han er

tilfreds, bliver vort liv forvandlet til Guds ære.

Det er tragisk, at så mange kristne har den opfattelse, at frihed er farlig, så det gælder om at indføre flest mulige restriktioner og regler. De mener, at kun på den måde ”opdrager” man folk til at leve ret. Paulus næsten råber det ud: I er frigjorte for at være frie, I er løskøbte for at tjene frivilligt.

Den, som forstår den store pris, det kostede at købe vor frihed, vil til gengæld helhjertet elske og tjene Gud som i Kristus har fjernet syndens lænker og for første gang givet os et frit valg til at vælge, hvem vi vil tjene.

Før tjente vi djævelen, fordi vi var bundne og sad fast i hans greb. Vi troede, det var frihed, selv om vi var slaver i synden. Men Jesus kom med det sande frihedsbud og løste os ud. Den frihed, vi nu har, skal vi vælge til at tjene ham, som vi skylder alt.

Tænk på det, som står i 5. Mosebog 15 om trælle, som blev frigivet i jubelåret (hvert 50. år).

Trællene fik besked på, at de nu var frie, der var ikke længere nogen, som havde krav på dem. De kunne frit forlade deres trællestand.

Men i vers 15 står der, at hvis en træl have fattet kærlighed til den herre, som nu havde givet ham hans frihed, så kunne trællen vælge at blive hos denne herre. Han var blevet klar over, at han ingen steder kunne få det så godt, som hos ham, der havde sat ham fri. Hans herre ville tage ansvaret for ham og hans familie og sørge for bolig, mad og klæder.

Trællen ville ikke have grund til at bekymre sig, han kunne trygt stole på hans herres omsorg. For så længe trællen havde det godt, kunne han også gøre en større indsats for sin herre.

Som tegn på hans afgørelse om at blive hos sin herre, blev trællens øre gennemboret med en syl. Han brugte den nyvundne frihed til en forstandig beslutning: Jeg vil tjene ham, som gav mig friheden! Nu byggede hans tjeneste på en frivillig beslutning truffet på grundlag af friheden.

Kærlighedens til hans herre og mester, som havde købt og derefter behandlet ham langt bedre, end han kunne have forventet, blev afgørende for hans beslutning. Den var egentlig let at træffe, når han tænkte på, at hans herre på alle måder sørgede for, at han havde det godt og trygt.

KULTUR OG TRADITION

De fleste kristne er styret af kultur eller tradition og forbinder det med noget åndeligt. Resultatet er som regel, at man ser ned på dem, som har en anderledes opfattelse af, bl.a. hvordan man skal leve, optræde og klæde sig. En mødestil eller musikstil, som er anderledes, bliver betragtet som uåndelig eller verdslig, mens det i mange tilfælde egentlig drejer sig om kultur, tradition og baggrund for opvækst.

Når man som jeg har rejst i mange lande og har set, hvordan man opfører sig og klæder sig (og her taler jeg om kristne mennesker), så forstår jeg hvor alsidig og varieret Gud er i sin måde at handle med sine børn. Møderne, sangen og musikken i vor del af verden kan være vidt forskellig fra Asien, Afrika, Amerika, ja selv i Syd- og Mellem-Europa er det anderledes.

Hvad der er mest åndeligt, véd kun Gud. Vores bedømmelse er sjældent åndelig, men kulturelt bestemt, afhængig af, hvilken stil vi bedst kan lide..

Når jeg tager det aktuelle afsnit med i dette hæfte, er det for at belyse, hvor ofte vi skuer ind i alt andet end ”frihedens fuldkomne lov”. Vi ser på mennesker, betragter og bedømmer dem ud fra kulturelle forudsætninger. Det medfører, at vi ikke bliver forvandlede, men forvirrede og allerhøjst når frem til at rose os af, hvor åndelige vi mener at være, mens faktum er det modsatte: vi bliver mere kødelige.

Du bliver aldrig forvandlet ved at se på andre end Jesus. Du oplever ikke friheden ved at stirre på andres måde at leve på. Du bliver tværtimod bundet fast i en kritisk holdning, som tager glæden og begejstringen fra dig. Det fører uvilkårligt til, at du føler dig mere åndelig og

gudfrygtig end dem, du prøver at vurdere. Alt, som fører til selvros, er kødeligt. Den, som bliver forvandlet ved frihedens fuldkomne lov, står tilbage med en dyb taknemlighed til Gud og vil kun rose sig af det, Kristi kors har virket i hans eller hendes liv (jfr. Galaterne 5,14).

Da Jesus samtalede med Peter ved Genesareth sø efter opstandelsen, spurgte Peter: Hvordan skal det gå ham (Johannes)? Hertil svarede Jesus: Hvad vedkommer det dig, følg du mig! Nogle gange behøver vi at lade dette svar være afgørende for vore meninger og standpunkter.

FORVANDLET TIL DET SAMME BILLEDE

Vi tager igen et skriftsted frem, som tidligere er nævnt, men i en anden oversættelse:

2. Korinter 3,17-18 ”»Herren« er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed. v18 Og **alle vi, som med utildækket ansigt fortsætter med at skue Herrens herlighed som i et spejl (Guds Ord), bliver til stadighed forvandlet til Hans eget billede i en tiltagende herlighed, sådan som det sker ved Herren, som er Ånden**”.

Der er tale om Helligånden, den tredje person i Guddommen, som på Kristi vegne gør det værk i os og for os, som er så nødvendigt, for at vi kan blive både frelst, bevaret og helliggjort. Friheden, der her er tale om, er friheden fra syndens magt og sejr over den gamle menneskenatur. Dér, hvor Helligånden får lov til at gøre sin gerning på grundlag af det fuldbragte værk på korset, bliver folk sat i frihed fra det, som før hindrede dem og bandt dem.

Målet med frihedens fuldkomne lov er en forvandling, som indebærer mere lighed med Kristus og en stadig større åbenbaring af hans herlighed for os, i os og igennem os. Derfor er det også forbavsende at se, hvor mange kristne der er ængstelige for en stærk forkyndelse om nåden og om korset. Det er nemlig den eneste måde, Gud kan frigøre os med forvandling som resultat. Alle øvrige forsøg på at forandre sig selv og andre bygger på en eller anden form for lov, som uvilkårligt fører til alt andet end lighed med Kristus.

Det handler ikke om gerninger, men om at se. På samme måde som tilfældet var med israelitterne i ørkenen, da de blev hjemsøgt af giftige slanger, fordi de havde gjort oprør mod Gud. Folket råbte til Moses om at skaffe en redning. Slangerne forsvandt ikke, men Herren bød Moses at lave en

kobberslange og hænge den på en stang. Enhver, der blev bidt af en slange, skulle ikke gøre andet end løfte sit blik til kobberslangen. Så skete der et mirakel, en forvandling fandt sted, giften forsvandt, og de bevarede livet.

Hvis én var blevet bidt af en slange og derefter begyndte at gøre en masse bevægelser eller løbe rundt for at få hjælp, ville giften hurtigere komme rundt kroppen. Jo mere, du forsøger selv at afhjælpe problemet, jo værre bliver det.

Men den, som i enkel tillid til Gud så op på kobberslangen, oplevede sejr over den nedbrydende kraft i giften.

Jesus brugte dette eksempel i Johannes 3, da han sagde: Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen ophøjes (på korset), for at enhver, som tror på ham, **skal have livet i ham.**

Her drejer det sig ikke bare om frelsen, men også om den daglige forvandling (helliggørelses-processen), fordi ”ordet om korset er en Guds kraft for os, som frelser” (1. Korinter 1,18), altså en fortsættende proces. Hele vort liv bliver præget af det, vi ser på.

Den altoverskyggende hemmelighed er, at når du retter dit blik mod Kristus (og det han gjorde på korset) og vedblivende sætter din lid til det, så gør Helligånden sin forvandlende gerning i dit liv.

Hvis du prøver på nogen anden måde, ender det med nederlag.

”Med utildækket ansigt” betyder, at vi vandrer i lyset, vi har ingen skjult dagsorden, vi er åbne omkring vore skrøbeligheder. Vi sætter ikke en ”hellig” facade op. Vi ved jo, at Gud kender os ud og ind alligevel. For ham er det åbenbart, hvordan vi er. Hvis vi ikke er totalt ærlige omkring vores situation, er det sandsynligvis, fordi vi ikke

har forstået Guds nåde og ikke er kommet til hvile i den. Du bliver ikke mere hellig, fordi du skjuler noget, tværtimod. Gud kan ikke hjælpe den, som "tildækker" sit ansigt.

For at få fuldt udbytte af Den Hellige Ånds arbejde, må vi erkende vor situation, og ikke dække os til. Vi må se vort behov for hjælp til forvandling. Når vi således ser os selv i lyset af korset, hvor Guds herlighed blev åbenbaret på Kristi ansigt (jfr. 2. Korinter 4,6) så bliver vi forvandlet ved Helligåndens kraft.

Det, som er umuligt for os, er muligt for Gud. Vi er ikke afhængige af vor karakterstyrke eller egne evner, men af korsets kraft. Tænk, at et svagt, syndigt menneske kan blive forvandlet til en hellig person, fordi man ikke regner med sig selv, men med Kristus og det som korsfæstet.

Helligåndens afsløring af vor svaghed bringer ikke fordømmelse, men forvandling, når vi til stadighed ser på Jesus.

Vi dannes til lighed med ham i vort sind, i vort væsen, i vor vandring, i vore holdninger. Vi bliver frigjorte fra os selv og præget af Kristus.

SAULS FORVANDLING

1. Samuel 10. ”v1 Da tog Samuel oliekrucken og hældte olien ud over hans (Sauls) hoved, kyssede ham og sagde: »Nu salver Herren dig til fyrste over sin ejendom. v2 Når du i dag forlader mig, vil du møde to mænd ved Rakels grav i Selsa i Benjamins land; de vil fortælle dig, at æslerne, som du gik ud at lede efter, er fundet, og at din far ikke længere tænker på æslerne, men er bekymret for jer og siger: Hvad kan jeg gøre for min søn? v3 Når du går videre derfra og kommer til Tabor-egen, vil du møde tre mænd, der er på vej op til Gud i Betel. Den ene bærer tre kid, den anden tre brød og den tredje en krukke vin. v4 De vil hilse på dig og give dig to brød, som du skal tage imod. v5 Derefter kommer du til Guds Gibeas, hvor filistrenes guvernør bor. Når du går ind i byen, vil du støde på en flok profeter, der er på vej ned fra offerhøjen; i spidsen for dem går folk, der spiller på harpe, pauke, fløjte og citer, og selv er de i profetisk henrykkelse. v6 Herrens Ånd vil gribe dig, så du kommer i profetisk henrykkelse sammen med dem og bliver forvandlet til et andet menneske. v7 Når du ser disse tegn indtræffe, kan du udrette, hvad du vil, for Gud er med dig. v8 Gå i forvejen ned til Gilgal; så kommer jeg ned til dig for at bringe brændofre og måltids ofre. Vent syv dage, til jeg kommer og fortæller dig, hvad du skal gøre.«
v9 Da Saul vendte sig om og forlod Samuel, **gav Gud ham et andet hjerte**, og samme dag indtraf alle disse tegn”.

Denne beretning begynder med, at Saul er blevet sendt ud for at lede efter hans fars bortkomne æsler. Det mislykkes for ham, og han er parat til at give op og vende om, da medhjælperen, som er hos ham, tilskynder Saul til at opsøge profeten Samuel, som bor tæt ved det sted, hvor de er nået til.

Her er vi faktisk ved et nøglepunkt: vi behøver ofte et

sammenbrud, før der kan blive et gennembrud. Den, som aldrig er kommet til kort, og som aldrig er gået konkurs på egne ressourcer, vil ikke forstå principperne omkring frihedens fuldkomne lov. Et sådant menneske vil stadig regne med, at han besidder nogle egenskaber, som gør ham i stand til at leve i frihed og sejr. Derfor er det faktisk befriende at læse om en mand, som oplevede Gud sande løsning, da han selv gav op at forsøge længere.

Først når du kapitulerer og erkender din afmagt, beviser Gud sin almagt. Når du opgiver at lykkes med at løse dine problemer ved egne anstrengelser og menneskelig kraft, kan Gud komme til og give dig den løsning, som ikke bare afværger et truende nederlag i dag, men giver dig kraft og sejr for i dag og i morgen.

Samuel byder Saul at gå op på offerhøjen, hvor en speciel velsignelse er beredt til ham ”netop til dette øjeblik”, som profeten sagde. Fra offerhøjen gik han ned til byen og lagde sig til hvile. Dagen efter stod han op for at drage hjem. Så begynder det 10. kapitel.

Enhver forvandling i en troendes liv begynder med, at man erkender sin egen afmagt. Gud tillader, at vi når til det punkt, hvor vi er ved at give op, fordi vore egne anstrengelser ikke fører til noget resultat. Vi må lære at forstå, at det aldrig er ved menneskelig magt eller styrke, men ved Herrens Ånd, det sker (Zakarias 4,6).

Så viser Gud os, at hjælpen er ganske nær, og han fører os til offerhøjen, hvor vi ser, at alt er færdig og forberedt til netop det øjeblik, vi får øjnene op for, at kun her er løsningen for det, vi søger efter. Golgata er stedet, hvor vore behov bliver mødt. Velsignelsen har længe ligget og ventet på, at vi skulle komme til en afslutning på vore egne forsøg på at få det til og af nåde tage imod det, som allerede

er færdigt.

Derefter må vi hvile fra vore egne gerninger for at gøre Guds gerninger.

Det er ikke tilfældigt at salveolien bliver hældt over Sauls hoved, efter han havde været på offerhøjen. **Helligånden virker altid på grundlag af det fuldbragte værk på korset, og han virker altid inden for rammerne af forsoningen.**

Her møder vi et mønster, som er et guddommeligt princip, der glæder alle kristne til alle tider, ikke mindst i nådens tidshusholdning, som vi befinder os i under den nye pagt.

Gud ønsker at gøre en forvandling i vore liv ved at forvandle os indefra, give os et andet hjerte. Læg mærke til, hvad profeten siger til Saul: Du bliver forvandlet til et andet menneske – du kan trygt gøre, hvad der falder dig for. Gud gav ham et helt andet hjerte.

Forvandlingen i Sauls liv var ikke baseret på lovbud og krav, men på Helligåndens gerning på grundlag af det, der var sket på offerhøjen.

Han fik kun påbud om at tage imod det, som ville blive skænket ham, nemlig to brød. Der var ingen krav om at, ”du må og du skal... eller skal ikke”.

Blev Saul forvandlet? Ja! – Fik han et andet hjerte? Ja! – Blev han grebet af Herren? Ja! – Var det som følge af lovens krav? Nej! - Var det ved Guds nåde? Ja!

Gud giver os her et indblik i det, som var hans tanke fra begyndelsen: Det eneste, som virkelig kan forvandle et menneske, er Helligåndens gerning på grundlag af det, som skete på korset.

Frihedens fuldkomne lov trådte i funktion og beviste midt under den gamle pagt og lovens tid, at mennesket ikke selv ejer nogen ressourcer til at lykkes med helliggørelse og et

sejrende liv, men - når loven ikke er drivkraften - vil nåden gøre noget med os, som menneskeligt set er helt umuligt at få til.

Saul fik en forsmag på den tid, som vi nu lever i. At han senere faldt ud af den stilling, fordi han ikke længere var ydmyg, bortforklarer ikke det faktum, at hans første oplevelser ikke var baseret på loven, men på nåden formidlet gennem frihedens fuldkomne lov.

Dette er fremdeles den måde, Gud virker på, når han vil forvandle et menneske. Derfor er det skræmmende, at så mange kristne stadig tror, at loven kan og skal føre os til et helligt og sejrende liv. Det er helt umuligt, og det vil have den modsatte virkning af det, vi tiltænker loven.

Her tænker jeg ikke bare på Moseloven med dens hundreder af påbud og krav, men på enhver lov som kommer udefra og vil tvinge mig til at gøre noget for at undgå straf. Den slags love er skrevet på hårde stentavler. I det nye testamente bruges det græske ord ”nomos” om alle former for lov.

Kristi lov, kærlighedens lov, er skrevet på vore hjerter og skaber en længsel efter at tjene Gud og leve for ham. Den virker indefra, ikke fremkaldt af frygt, men af kærlighed.

ZAKÆUS' FORVANDLING

Zakæus, tolderen, var interesseret i at se Jesus. Han klatrede op i et træ på den vej, Jesus måtte komme ad, i håb om at få et glimt af denne bemærkelsesværdige nazaræer. Jesus overraskede ham totalt ved at standse og sige: Zakæus, stig ned, for i dag bør jeg tage ind i dit hus.

Selv om Jesus kun fik hån og falske beskyldninger fra de religiøse som ”belønning” for at invitere sig selv indenfor i Zakæus’ hus, så tålte han dette for at hjælpe et menneske, som behøvede en livsforvandling.

Uden at blive præsenteret for påbud eller forbud, skete der noget med Zakæus, som ingen - inklusive ham selv - havde forventet. Ikke en eneste gang nævnes det, at Jesus irettesatte Zakæus eller krævede, at han forandrede sig som en betingelse for, at Jesus ville komme ind i hans hus.

Jesus åbenbarer her en hemmelighed, som viser kraften, der udløses til sand frihed, der hvor nåden får plads til at gøre sin virkning: **Jesu tilstedeværelse gjorde forskellen i Zakæus’ liv.**

Loven virker udefra og kan ikke skabe en positiv forvandling. Den sande forvandling sker indefra.

Som sagt: al udefra kommende lov er hård og ubarmhjertig. Kristi lov, skrevet på hjertets kødtavler, har en kraft med sig til livsforvandling.

Da Jesus kom, var der andre ting, der kom ud. Det skete tilsyneladende helt af sig selv, set fra den menneskelige synsvinkel. Men i den åndelige verden begyndte frihedens fuldkomne lov at gøre sig gældende. Uden at have modtaget bebrejdelse, blev Zakæus’ sind fornyet og renoveret, så hans tanker blev helt modsat af, hvad de havde været bare nogle timer forinden.

Bedrag blev erstattet med sandheden. Selvskheden blev vendt til næstekærlighed, helt frivilligt kom han selv med forslag til at rydde op i sit liv, og uopfordret tilbød han at godtgøre alle, han måtte have udnyttet økonomisk.

I Zakæus' tilfælde: Hvilket vidnesbyrd om kraften i frihedens fuldkomne lov, hvilken omvendelse af en synder til en Jesu Kristi efterfølger. **Hvad ingen lov formåede at gøre, bevirkede nåden.** Er der nogen, som stadig mener, at vi behøver mere lov for at forvandle menneskers liv og indstilling?

PETER MØDER JESUS IGEN

Johannes Evangeliet kapitel 21 ”v13 Jesus går hen og tager brødet og giver dem det, og ligeledes fisken. v14 Det var nu tredje gang, Jesus åbenbarede sig for disciplene, efter at han var opstået fra de døde. v15 Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« v16 Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får!« v17 Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! v18 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.« v19 Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: »Følg mig!«

Jeg har en stor forkærlighed for denne beretning, som viser os, hvad det er Jesus ”kræver” af sine disciple og efterfølgere. Hvad er betingelserne for at være en Kristi Jesu tjener?

Dette var måske den første åbenhjertige samtale, Jesus havde med sine disciple efter opstandelsen og en af de sidste, mens han endnu var fysisk iblandt dem.

Det fandt ikke mindst sted, for at Peter skulle forstå Herrens indstilling, sindelag og hensigt.

Jeg kan forestille mig, at Peter var ganske nervøs for denne samtale. Han havde sikkert forestillet sig mange gange,

hvordan det ville blive at stå ansigt til ansigt med Mesteren efter Peter's fornægtelse Frelseren og Jesu lidelse, død og opstandelse.

Han havde jo mødt Jesus et par gange efter disse hændelser, men tilsyneladende ikke oplevet den konfrontation, han nu stod over for. Hvordan ville Jesus reagere? Hvad ville han sige til Peter? Ville han overhovedet værdige ham et blik? Mange tanker har gået gennem hovedet på fiskeren, som nu var tilbage i sit gamle job, blottet for illusioner om, at det nogensinde kunne blive det samme forhold igen mellem Jesus og ham.

Hvad er det, Jesus nævner for Peter, da de endelig har en mulighed for at tale sammen? Ingen krav, ingen bebrejdelser, ingen hårde ord, kun medfølelse og kærlighed.

Jesus spørger heller ikke Peter: Lover du mig, at det er sidste gang, du svigter mig? Garanterer du, at dette ikke gentager sig?

Hvis Peter så havde dristet sig til at svare "ja", ville han hele tiden leve med et pres på sig, som gjorde det vanskeligt for Guds nåde at præge ham. Og når han så ikke kunne leve op til sine egne løfter, var skuffelsen så meget større, og nedturen var uundgåelig.

Frihedens fuldkomne lov bygger ikke på løfter eller kraftanstrengelser fra vores side, men på Helligåndens forvandlende kraft, når vort fokus er rettet mod Jesus.

Faktisk er der slet ikke noget i det nye testamente, der kræver, at vi skal afgive løfter til Gud og leve efter dem. Derimod skal vi leve på Guds løfter til os. Han kan ikke svigte, som vi gør ind imellem.

Det er heller ikke en dårlig samvittighed, der skal drive os til at blive anderledes, men forståelsen af, at vi er elsket,

selv om vi ikke altid lykkes med det, vi har sat os for. Alt for mange kristne har en dårlig samvittighed som drivkraften i deres liv. Deres synder, fejl og svigt står uafbrudt foran dem, og de tror, at hvis de gør nok positive ting og ofrer sig tilstrækkeligt, kan det opveje deres fejlgreb. Men Guds nåde – som er en vigtig bestanddel af frihedens fuldkomne lov – skænkes os stik imod fortjeneste.

Det eneste vi opnår, er at vi erstatter Guds nåde med en form for lovgerninger, som skal retfærdiggøre os i Guds øjne.

I sine egne øjne var Peter en fiasko, en mand, som ikke kunne leve op til sine ambitioner, en discipel, som var langt mere skrøbelig, end han selv havde regnet med.

Jesus satte ”spejlet” op foran Peter, så han kunne se, hvordan han så ud i Guds øjne.

Jesus så i ham en apostel, som skulle udrette noget stort i Guds rige, når Guds nåde og kærlighed samt Helligåndens fylde blev drivkraften i hans liv. Når han forstod, at hans egne ressourcer var begrænsede, men at det ikke var nogen hindring for, at Guds kraft kunne virke igennem ham.

I takt med at Jesu kærlighed til Peter gik op for disciplen, kom der en længsel ind i Peter hjerte efter at gøre noget, som kunne glæde Mesteren, som uforskyldt havde vist ham nåde og tilgivet hans synd.

Peter måtte nå til samme konklusion, som Paulus gjorde nogle år senere (2. Korinter 12): **I min magtesløshed udfolder Guds kraft sig helt.** Når jeg er svag i mig selv, er jeg stærk i Herren. Kun den, som er gået konkurs med sine egne ressourcer, forstår og værdsætter omfanget af den nåde, som gør os i stand til at sejre. Så længe man tror, at man i egen kraft kan leve til Guds behag og udrette noget, som han kan acceptere, kommer Guds kraft aldrig til sin rette udfoldelse i vedkommendes liv.

Den dag forstod Peter, at han var elsket til trods for, hvad han havde gjort. Han var stadig brugbar for Guds rige, selv om han havde fejlet så groft. Jesus vidste jo på forhånd, hvad der ville ske og havde sagt til Peter: ”Når du en gang omvender dig (eller: vender tilbage til mig), så styrk dine brødre”.

Jesus bliver ikke overrasket, når vi erfarer vor skrøbelighed og fejler. Han véd det, **før** det sker og hjælper os, **når** det sker. Han står fremdeles ”på stranden” og venter på hver fejlslagen discipel, som kommer for at tage imod det, han har at servere. **Du bliver ikke mødet med fordømmelse, men med nåde og kærlighed, som forvandler dig** og gør dig til en sand Kristi efterfølger og tjener.

FORVANDLET MENS DU TJENER GUD

Gud har en 3-foldig plan med vore liv: Han ønsker at gøre noget for os, i os og igennem os. Mens vi stort set er opmærksomme på den første og sidste del af Guds plan, for os og igennem os, overser vi ofte den mellemste del: det Gud vil gøre i os.

Derved står vi i fare for, at det øvrige ikke kommer til at fungere optimalt, eller at det stopper, længe før Gud egentlig ønsker det.

Guds gerning for os dækker selvfølgelig det, Jesus gjorde for os på korset, da han bar vore synder og sygdomme på sit legeme, så vi kan opleve rigdommen i den frelse, vi ved tro har fået del i.. På grundlag af det fuldbragte værk på korset velsigner Gud os både til ånd, sjæl og legeme og møder vore behov i takt med, at vi sætter vor lid til ham og beder ham om hjælp.

Vi véd også, at Gud ønsker at gøre noget igennem os, så andre kan få del i denne vidunderlige frelse, og vore medmennesker kan opleve Guds kraft og herlighed ved vor tjeneste for Herren.

Hvad mange kristne ikke tænker på, er at **Gud vil gøre noget i os, mens han gør noget for os og igennem os.** Eller sagt på en anden måde: han vil forvandle os, men han velsigner os og bruger os.

Hvis ikke vi til stadighed forvandles til mere lighed med Kristus i både sind, tanke og handling, så risikerer vi, at strømmen til os og ud fra os stopper op. Gud bruger os, så længe vi er ydmyge nok til at forstå vort behov for forvandling.

Et eksempel på dette er profeten Jonas, hvis historie er velkendt: Gud kalder ham til at rejse til Nineve og råbe ud, at byens synder var så store, at de skreg til Himlen, og Gud havde besluttet at straffe byen med ødelæggelse.

Jonas ville først ikke tage af sted, men Gud tillod ham at ende i dyb nød på havets bund. Da råbte Jonas til Gud om hjælp, og han blev udfriet. Gud måtte tvinge profeten til at gå til Nineve, men læg mærke til resultatet i Jonas' eget liv som følge af denne behandling.

Efter at være kastet op på stranden gik Jonas ind i Ninive og råbte: "Om 40 dage skal Nineve styrtes i grus". Da omvendte hele byen sig fra sin onde vej, og Gud angrede den ulykke, han havde truet byens indbyggere med.

Derover blev Jonas så fortørnet, at han ønskede at dø frem for at leve med rygtet om at være en profet, hvis forudsigelse ikke gik i opfyldelse. Han bebrejdede Gud og sagde: Jeg vidste, du er en Gud, som angrer det onde, når menneskene omvender sig. Derfor ville jeg ikke gå i første omgang.

Han slog sig ned udenfor byen for at se, hvorledes det gik med den. Da lod Gud en olieplante skyde op i hast for at skygge for den brændende sol. Jonas glædede sig over den, og pludseligt slog han om og synes, livet var dejligt.

Men Gud lod en orm stikke planten, så den visnede på én nat, hvorefter en glødende ørkenstorm rejste sig til Jonas' store fortrydelse, så han igen ønskede sig døden.

Gud sagde til ham: Du ynkes over en plante, som du ikke har haft noget arbejde med (i virkeligheden var det sig selv, han havde mest ondt af). Skulle jeg ikke ynkes over 120.000 mennesker, som ikke kender forskel på højre og venstre og som behøver at blive frelst?

Her slutter Jonas' bog. Men jeg er overbevist om, at der kunne være skrevet meget mere om hans tjeneste, hvis han havde ladet Gud gøre noget i ham, mens han selv gjorde noget for Gud. Herrens nåde og barmhjertighed fik ikke lov til at præge Jonas' liv. Den medfølelse, som boede i Guds hjerte, var der ikke plads til hos Jonas. Hans tanker kredsede om ham selv og hvordan han kunne nyde livet bedst muligt samtidig med, at Gud forhåbentlig straffede dem, han profeterede imod.

Lektien er: Jonas blev aldrig præget af Guds medfølelse med fortabte syndere, mens han tjente ham. Han forblev egoistisk og fyldt med selvmedlidenhed. Han tænkte kun på sit eget velbefindende, selv om tusinder var på vej mod Guds dom.

Jonas blev ikke forvandlet indadtil, derfor stoppede tjenesten udadtil. Alt for mange kristne har oplevet en tilsvarende stagnation i deres liv og tjeneste.

De blev brugt af Gud en tid, men da de ikke ville lære noget af Gud, så måtte Herren bruge andre til at udføre sin gerning.

Frihedens fuldkomne lov handler om at blive forvandlede, mens vi bliver brugt af Gud, og at hans nåde og kærlighed kommer til at præge os i takt med, at vi modtager den.

Hvis vi kun ønsker at opleve Guds nåde mod os, men ikke vil vise den imod andre, så stopper velsignelsens strøm i vort liv, og vi risikerer som Jonas at ende i en ørken, hvor kun ting, der behager os, skaber en sporadisk glæde.

En anden med næsten lignende tendens var Samson, som blev velsignet, styrket og brugt af Gud, men glemte den indre fornyelse. Han endte med at være i fangenskab, blind

og hånet. Men fordi han ydmygede sig og råbte til Gud, sluttede hans liv alligevel med en stor sejr. Måske kunne han have udrettet endnu mere, hvis den indre forvandling havde gået hånd i hånd med den ydre tjeneste. Hvis der var blevet mere sejr i hans indre, kunne der sandsynligvis også have været føjet flere ydre sejre til hans livshistorie.

Men prøv at betragte andre af de gammeltestamentlige Guds tjenere, hvis sind blev forvandlet, mens de tjente: Josef, Moses, David, Esajas m.fl. De fuldførte alle sine tjenester, fordi de lod Gud bearbejde deres indre samtidig med, at de tjente ham. De var ydmyge nok til at erkende sine fejltrin og indse sine mangler.

De fortsatte med at tjente Gud, selv om de forstod, at de ikke var værdige dertil og ind imellem kom til kort. Men Gud så deres villighed til at lære og ventede ikke med at bruge dem, indtil de var blevet forvandlet. **Han forvandlede dem, mens han brugte dem.** Hvis Gud kun skulle bruge fuldkomne mennesker, som havde lært alt, så fik han aldrig gjort noget igennem menneskelige redskaber.

JOSEF'S FORVANDLING

Lad mig et øjeblik rette din opmærksomhed mod Josef, som er et af Bibelens mest vidunderlige eksempler på forvandling af det indre, mens han trofast tjener Gud trods skuffelser og modgang.

Fordi han tillod Gud at forvandle ham, mens han tjente Gud, så blev han forfremmet og fik en herlig og velsignet afslutning på både sit liv og sin tjeneste.

Vi møder ham først som en 17-årig ung mand, der er genstand for faderens kærlighed frem for sine brødre, hvilket medfører både misundelse fra deres side og ønsket om at få ham skaffet af vejen.

Samtidig åbenbarer Gud sig i drømme for Josef og viser ham en fremtidig position, som Josef så i stolthed bruger til at imponere brødrene. Det har den modsatte effekt: De vil slå ham ihjel, men ender med at sælge ham til nogle købmænd, som bringer ham til den ægyptiske officer, Potifar, hvor Josef kommer i tjeneste i hans hus.

Da Gud er med ham, bliver han snart betroet at styre alt i Potifar's hus, med undtagelse af Potifar's hustru. Hun har dog andre hensigter med Josef, og da han nægter at indlade sig med hende, kommer hun med en falsk anklage om forsøg på voldtægt, hvilket bringer Josef i fængsel.

Således uskyldigt dømt oplever Josef endnu en nedtur, som kunne have knækket de fleste og fået dem til at tvivle på Guds omsorg og nærvær. "Men Herren var med Josef" siger Skriften nogle gange, selv mens han var i fængsel, og Josef fortsætter med at gøre sin pligt. Med Paulus' ord: han gjorde det af hjertet som for Herren og ikke for mennesker (Efeserne 6,7).

Og mens han tjente Gud forvandlede han gradvist, måske helt ubemærket for ham selv, fra at være stolt, selvoptaget og pralende, til at være en mand præget af det sindelag, som Kristus senere skulle manifestere under sit jordiske liv.

Hvis han var blevet indsat i en høj stilling og betroet Ægyptens bugnende kornlagre i sin uforvandlede tilstand, ville han utvivlsomt have solgt korn til dem, han syntes om og ladet sine brødre sulte som straf for deres behandling af ham. Han ville have haft vanskeligt ved at være retfærdig og overbærende.

Først da han gennem lidelser havde lært Guds plan og vilje at kende, blev han besjælet af nådens ånd, som bevirkede, at han kunne velsigne dem, som havde voldt ham megen smerte. Da kunne han frivilligt og af et sandt hjerte forbarme sig over dem, som havde solgt ham og gavmildt dele ud af de skatte, han havde i forvaring.

Man lærer som regel intet af medgang og succes, men gennem lidelser og smerte fødes en udholdenhed og medfølelse, som bliver til velsignelse og hjælp for mange. Derfor skal vi heller ikke tabet modet, når vi kommer ud for prøvelser, ”for den prøvede tro er mere værd end det forgængelige guld” ifølge 1. Peter 1,7.

FORVANDLET MENS DU OVERGIVER DIG TIL GUD

Hvad er grunden til, at det ikke fungerer? Hvorfor udebliver forvandlingen?

Det skyldes ofte, at vi ikke dagligt bringer os selv som et Gud velbehageligt offer, som Romerne 12,1 opfordrer os til.

Dette offer er ikke ment som et tillæg til det offer, Jesus bragte på korset og slet ikke som en erstatning for det. Hvad Jesus gjorde på korset har for altid opfyldt Guds krav til retfærdighed. Det er fuldbragt! Der er intet at tilføje.

Hvis vi alligevel prøver, siger vi faktisk, at det, Jesus gjorde, ikke var nok, Jeg må bidrage med noget selv, for at Gud skal være tilfreds. Glem det! **Alt, som skulle gøres til vor frelse, retfærdighed og helliggørelse, skete på korset.** ”Med ét eneste offer har han for bestandig ført dem, der helliges, til fuldendelse” (Hebræerne 10,14).

I 3.Mosebog 7 står der omtalt flere slags ofre. Nogle var man forpligtet til, hvis man ville have sonet sin synd. Andre var frivillige ofringer. Blandt dem var takofre, som blev bragt i taknemlighed over Guds godhed og velsignelse over ens liv. Der var ingen tvang over disse ofringer. Den, som ville glæde Gud og bringe ham ære for alt det, han havde skænket vedkommende, kunne bringe et takoffer.

Det er dette, Paulus hentyder til, når han formaner (eller opmuntrer) de hellige i Rom til at bringe deres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer. Og så fortsætter han i kapitel 12, vers 2: ”Skik jer ikke lige med denne verden (dens mode og tidsånden), men lad jer forvandle ved en fornyelse af jeres sind (lad Gud forvandle jer), så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det (for Gud) velbehagelige og fuldkomne”.

Det er ikke os, som tager os sammen og prøver at få det til at lykkes. Men vi stiller os til rådighed for Gud, og vi giver os selv til ham i dyb taknemlighed over hans godhed mod os i Kristus. Vi overgiver os dagligt til Guds disposition med dette ene ønske: Gør med mig i dag, som du finder bedst, Gud.

En kendt amerikansk prædikant sagde for ca. 100 år siden: Giv Gud dit liv, han kan få mere ud af det, end du selv kan. Resultatet af din overgivelse bliver forvandling, til ære for Gud og til glæde for dig. Og det sker helt uden anstrengelser fra din side. Gud har påtaget sig opgaven at forny (forvandle og renovere) vort sind. Og han er en mester i at få noget ud af ingenting. Hans kraft kan omskabe det hårdeste hjerte til et ydmygt hjerte.

BLIV VED MED AT SE IND I FRIHEDENS FULDKOMNE LOV

Men den, der (skuer ind i) fordyber sig i frihedens fuldkomne lov og **bliver ved dermed** og ikke er en glemsom hører, men en gerningens gør, han skal være salig ved det, han gør.

Når der står ”gerningens gør” og salig ved det, han gør”, så handler det om gøre det, forfatteren opfordrer til, nemlig at se ind i frihedens fuldkomne lov. Ikke at ”finde på” nogle gerninger eller prøve at gøre noget, som loven kræver. Det drejer sig om at fortsætte med at holde øjnene på frihedens fuldkomne lov og med fasthed i blikket fokusere på resultatet af det, Jesus gjorde på korset.

Jesus sagde: ”Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt” - nemlig Kristus (Johannes 6,29). Så gerninger i Guds øjne er altså ikke ubetinget, hvad vi gør, men snarere hvad vi tror på og sætter vores lid til.

En anden side ved ”at gøre”: Et vedvarende blik ind i frihedens lov fremkalder de (Gud-givne) gerninger, som gør dig salig (overjordisk lykkelig). Det er ikke gerninger, du gør for at blive forvandlet, men gerninger som er et resultat af forvandlingen. Det er ”gerninger, som Gud forud har lagt til rette, for at vi skulle vandre i dem” (Efeserne 2,10). Altså ikke noget vi anstrenger os for, men de er gjort klar af Gud, så vi kan træde ind i dem og således opfylde hans vilje i enhver sag.

Det kan hænde at du har set ind i denne ”åndelige naturlov” i nogen tid og endnu ikke synes, der er sket en særlig forvandling, og så kan du forfalde til at vende tilbage til loven (krav og bud) for at gøre en forskel, eller du giver op, fordi du ikke mener, noget af det hjælper dig.

Men hebræerne 10,36 siger ”For I har brug for udholdenhed, så I kan gøre Guds vilje og få det, som han har lovet”. Hvis du mister tålmodigheden med Guds plan til forvandling, skaber du problemer for dig selv.

Gud alene kan fremkalde den forvandling, som er nødvendig for at vi skal blive ”ligedannet med hans Søns billede”, men han gør ikke noget, så længe du selv prøver at hjælpe Gud (som Abraham gjorde, da han fik Ismael).

Jeg tror, både Moses og Josef i stort omfang var uvidende om den forvandling, de gennemgik i henholdvis ørkenen og fængslet. Men Gud så forvandlingen (fordi han selv udførte den) og var tilfreds. Du skal ikke se på dig selv, men på Jesus.

Du vil blive forbavset over, hvilken forandring Gud kan gøre med dig og i dig, når du i tillid til ham vedblivende stirrer ind i frihedens fuldkomne lov. Denne lov siger: Det er fuldbragt! Jesus har gjort det, som var nødvendigt, og du erfarer virkningen af det ved udelukkende at sætte din lid til Kristus og den sejr, han vandt på korset.

TRÆLKVINDEN OG HUSTRUEN

Abraham og Sara fik ikke den ønskede arving, mens de menneskeligt set havde alderen til det. I stedet for at lade Gud virke i tillid til de løfter, han havde givet dem, bestemte de sig for at tage sagen i egen hånd. Abraham fik en søn med trælkvinden Hagar. Det blev en beslutning, som skabte problemer for både dem selv og alle efterfølgende generationer, helt op i vor tid.

Ismael fik i flere år lov til at leve med forhåbningen om at blive Abrahams arving, Han, som var et produkt af menneskers forsøg på at ”hjælpe” Gud,

Abraham var blevet træt af at vente på det, Gud havde lovet og iværksatte sin egen plan i håb om, at Gud ville lade sine løfter blive opfyldt gennem Ismael. Men Gud kan ikke velsigne noget, som bygger på gerninger, kun det som bygger på tro. Gud var ikke imponeret over, at Ismael blev født.

For at frihedens fuldkomne lov skal fungere, er det afgørende, at man stopper med alle menneskelige forsøg på, at få tingene til at lykkes, og lader Gud forvandle os.

Abraham og Sara behøvede en fornyelse og en forvandling, så deres udlevede legemer fik ekstraordinær kraft til at få løftets søn, Isak.

Først da de havde opgivet håbet om at få denne lovede søn og så bort fra egne muligheder, fik de besøg af Herren, som gav dette konkrete løfte: om et år har Sara en søn på skødet”.

Efter Isaks fødsel begyndte en forfølgelse fra Ismaels side, fordi han forstod, at han ikke var den foretrukne. Han provokerede og generede Isak, så Abraham til sidst - på Guds ordre - sendte både Hagar og hendes søn Ismael bort. Ismael og Isak kunne ikke leve side om side.

Abraham forsøgte til det sidste at undgå bortvisningen af Hagar og hendes søn, som Sara ønskede. Han mente, at med vejledning og tilrettevisning samt lidt overbærenhed skulle de kunne være i samme hus.

Men Paulus skriver i galaterbrevet om den åndelige forklaring på, hvorfor dette var umuligt: trælkvindens søn var et resultat af lovgerninger, handlinger der blev udført for at hjælpe Gud til indfrielse af løfterne. Men Guds løfter indfries kun gennem tålmodig opøvelse af troen og fuldkommen tillid til, at Gud aldrig kommer for sent med sit svar og sin fornyende kraft.

DU ER INDE I EN PROCES

Der findes ingen ”fast food” løsninger i Guds rige, når det gælder den troendes udvikling. Gud har tid til at afvente, at vi nogle gange er lidt langsomme til at lære hans veje at kende. Han har en enestående tålmodighed med os, mens han venter på, at vort sind, vore tanker og vore handlinger bliver præget af ham.

Abraham gjorde samme fejl mere end én gang. Af frygt for andre mænds interesse for hans hustru, påstod han, at hun var hans søster (hvilket ikke var hele sandheden). Han forsøgte at ”hjælpe” Gud ved at gå ind til trælkvinden Hagar, som fødte Ismael. Gud var tålmodig med ham, fordi han vidste, hvad han kunne få ud af Abraham, når han fik øjnene på for Guds retfærdighed ved tro og Guds trofasthed trods Abrahams fejl.

Gud havde tid til forvandle bedrageren Jakob til en Israel. Det tog mange år, før Jakob havde lært lektien og blev en mand, der overlod sin sag til Gud i stedet for at kæmpe for sin egen ret. Han måtte gennemgå mange lidelser og skuffelser over både sig selv og andre, før Gud fik knækket det stærke i ham, og han fremstod som en ydmyg mand, der havde lært at stole mere på Gud og mindre på sig selv.

Josef var en selvoptaget ung mand, som misbrugte Guds åbenbaring til at gøre brødrene misundelige. Men gennem prøvelser, misforståelser og skuffelser fik Gud hans blik bort fra ham selv og over på Guds nåde, sådan at han kunne både tilgive og berige de brødre, som havde hadet ham og solgt ham til trældom. Denne forvandling skete ikke på en nat, men over en årrække, hvor han - måske næsten uden at mærke det selv - blev fyldt kærlighed og medfølelse, idet han forstod, at ”alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud” (Romerne 8,28).

Gud brugte 40 år på at forme Moses fra en opfarende og egenrådig person til jordens mest sagtmødige menneske. I de år, hvor Moses troede, Gud havde kasseret ham, virkede Herrens Ånd på Moses. Ude i den fri natur virkede frihedens fuldkomne lov. Her, hvor der ikke længere var et pres på Moses - hverken fra sig selv eller fra omgivelserne - skete der helt ubemærket en forvandling med hans liv og hans indstilling. Nu hvor han ikke længere skulle leve op til sine egne forventninger, slappede han af, og uden lov og regler gjorde Gud en forskel i hans liv, som skulle få betydning for hele nationen, ja for hele verden.

Hvorfor har vi ofte så lidt tålmodighed med os selv? Hvorfor tror vi, at Gud har opgivet os, fordi vi mislykkes flere gange med de samme ting? Du er inde i en proces, som Gud alene véd længden på. Og han alene kender metoden, som er nødvendig for at skabe den nødvendige forvandling.

Giv Gud den tid, han behøver for at gøre dig til en mand eller kvinde efter sit eget hjerte. Og glæd dig imens over frelsen, som er skænket dig af nåde ved tro. **Du er lige så herligt frelst, selv når du ikke lykkes, såvel som når alting fungerer perfekt.** Bland aldrig frelsen og vandrigen (det praktiske kristenliv) sammen, så du mener, du kun er frelst, når du er vellykket. Du er frelst, fordi du i tro har taget imod Jesus. Frelsen bygger ikke på, hvad du får til, men hvad Jesus har fået til for dig.

EN UFORANDERLIG KÆRLIGHED

Frihedens fuldkomne lov bygger på Guds grænseløse kærlighed, som aldrig forandres, selv om vi forandres. ”Er vi utro (eller vantro), forbliver han tro(fast), thi fornægte sig selv kan han ikke” (2. Timoteus 2,13).

Du kan ikke gøre noget så godt, at det får Gud til at elske dig mere. Og du kan ikke gøre noget dårligt, at det får Gud til at elske dig mindre.

Du bliver ikke forandret eller forvandlet, før du indser, at Gud aldrig forandres, at ”Jesus Kristus er den samme, i går, i dag, til evighed” (Hebræerne 13,8). Din pågående forvandling til lighed med Kristus er baseret på en hvile troen på, at Guds hjerte altid strømmer over med kærlighed til hans børn, uanset om de ikke altid lever op til hans ønsker, som ikke skal forveksles med krav eller forventninger. Vi har som regel flere krav til os selv (og andre), end Gud har til os. Han ved, hvilket skrøbeligt materiale, vi er gjort af, hvilket vi ikke altid selv indser.

Guds kærlighed er ikke betinget af, at vi ”lykkes”, men den er en betingelse for, at vi kan lykkes. Når Gud elsker os og har bevist det ved at sende sin egen Søn til soning for vore synder, så er det indlysende, at han af hele sit hjerte har de bedste hensigter for os, som har taget imod hans Søn, og ved troen er blevet Guds børn.

Har du taget imod Jesus, er Gud din Far, og han er **for** dig, ikke nødvendigvis for det, du gør. Men i sin faderkærlighed ønsker han at hjælpe dig til at blive det, han har tænkt med dit liv. Gud er ikke din modstander i nogen henseende, men han er din ”kæp og stav”, han støtter og hjælper dig imod fjenden (Salme 23). Han er altid på sine børns side, han er deres værn mod ulykker, deres trøster i sorgen og deres styrke i svagheden.

Som sangforfatteren siger: Tvivl aldrig på ham, mærker du ej, hvordan han dagligt værner om dig”

Guds største glæde er, når hans børn nærer en ubegrænset tillid til ham og hans kærlighed, når de stoler på hans vilje og evne til at stå dem bi, når kampen er hårdest, og kræfterne er mindst.

Mens du hviler i hans kærlighed, er du som leret i pottemagerens hånd eller på hans drejeskive. Han former dig til det kar, han har udset dig til. Han kan få mere ud af dit liv, end du nogensinde har forestillet dig, når du lader ham danne dig i tillid til, at han véd, hvad der er bedst for dig.

Målet med frihedens fuldkomne lov er forvandling af mennesker, som har forstået deres behov for Helligåndens kraft til at leve det nye liv. Midlet er Kristi kærlighed åbenbaret gennem hans sejr på korset.

HVAD SKAL JEG GØRE?

Jeg skrev indledningsvis, at jeg ville forklare, hvad der menes med “at gøre” i denne sammenhæng, så vi ikke bare bliver ordets hørere, men dets gørere. Guds Ord kommer aldrig i konflikt med sig selv, og da vi har konstateret, at vi er frelst af nåde ved tro, og Kristus ved troen er blevet vor retfærdighed, helliggørelse og forløsning, så konkluderer vi, at det “at gøre” ikke er en betingelse for Guds accept af os.

Men her omtales “at gøre” som en forudsætning for en praktisk forvandling af den måde, vi taler på og den måde, vi er på overfor andre mennesker (læs de efterfølgende vers om tungen, handlingerne osv. I Jakob 3). Hvad er det da, vi skal “gøre”?

Husk Jesu ord i Johannes 6,29: “**Dette er Guds gerning, at I tror på den, han har sendt** (dvs. Kristus)”. Troen på Jesus beskrives altså som en gerning, ja, som Guds gerning, en gerning som er inspireret af Gud og velbehagelig for ham.

Tro på, at det Jesus har gjort **for** dig, vil han også gøre **i** dig og **igennem** dig. Lad det, Jesus gjorde på korset, blive en forvandlende kraft i dit liv ved, at du ubetinget og udelukkende sætter din lid til ham og aldrig til dig selv.

Lad os citere fra det oprindelige skriftsted, vers 24: ”Han betragter nok sig selv, men går bort og har straks glemt, hvordan han så ud”. De græske ord for at beskrive meningen er følgende: Det handler om at forstå og indse, hvad vi er blevet til (i Kristus) i forhold til hvad, vi var (i synden). Det drejer sig om det faktum, at vi i lyset af Kristi forsoning ser strålende ud i forhold til, da vi levede uden håb og uden Gud i denne verden.

Der bruges et udtryk, som klart tilkendegiver, hvad det drejer sig om: Den, som betragter sig selv i spejlet, skal se ”hvilken slags glimrende person han er”. Altså hvordan Gud ser dig i Kristus.

Udtrykket: ”Hvilken slags meget glimrende person han er (det genfødte menneske)” beskriver egentlig det, vi skal få ud af at se vor stilling i Kristus og Guds fulde godtagelse af os, begrundet på vor tro på hans Søns stedfortrædende død. Vi ser det i spejlet, Guds Ord (jfr. 2. Korinter 3,18), og bliver forvandlet derved.

Det handler altså ikke om at se, hvor syndig, ynkelig og fejlbehæftet du er, men om, hvordan Gud ser dig i Kristus på grund af din tro på forsoningsværket på korset.

Det drejer sig heller ikke om, at du ser så forfærdelig ud, at du er nødt til at tage dig sammen og få gjort noget, der kan forandre situationen.

Det, du altså skal gøre – og hele tiden fortsætte med at gøre – er at betragte, hvad Jesus har gjort for dig. Når du vedbliver med det, overlader du til ham at gøre sin gerning i dig, til ære for Gud, til hjælp for din næste og til glæde for dig selv.

Konklusionen er: Du må se, hvad du er for Gud på grund af Kristus og gennem denne forståelse blive forvandlet, så du i din daglige vandring med ham bliver mere og mere lig med Kristus i sind og væsen, jo nærmere du kommer den dag, hvor du legemligt skal forvandles til lighed med ham ved de helliges bortrykkelse.

Foruden denne bog har Allan K. Hansen udgivet følgende hæfter om kraften i Kristi kors:

Nåde og Sandhed

Bevaret i nåden

Den tro som sejrer

Korset og Helligånden

Lovens kraft og nådens kraft

Desuden følgende bibelstudie-serier på cd (vers for vers gennemgang):

Romerbrevet kapitel 6-8

Andet Korinter kapitel 3-5

Kolossenserbrevet

Første Johannes' Brev

Og den seneste serie på dvd:

Strømme af nåde (9 afsnit om Guds nåde i liv og tjeneste)

Se yderligere information på www.akh-gospel.dk